

VALERIUS, VALERIA AURORA ALBERTINA (BERTHA)

**Meddelanden från den osynliga världen
erhållna genom ett skrifvande medium :
[Föret. undert.: B.V.]**

Upsala
1886

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

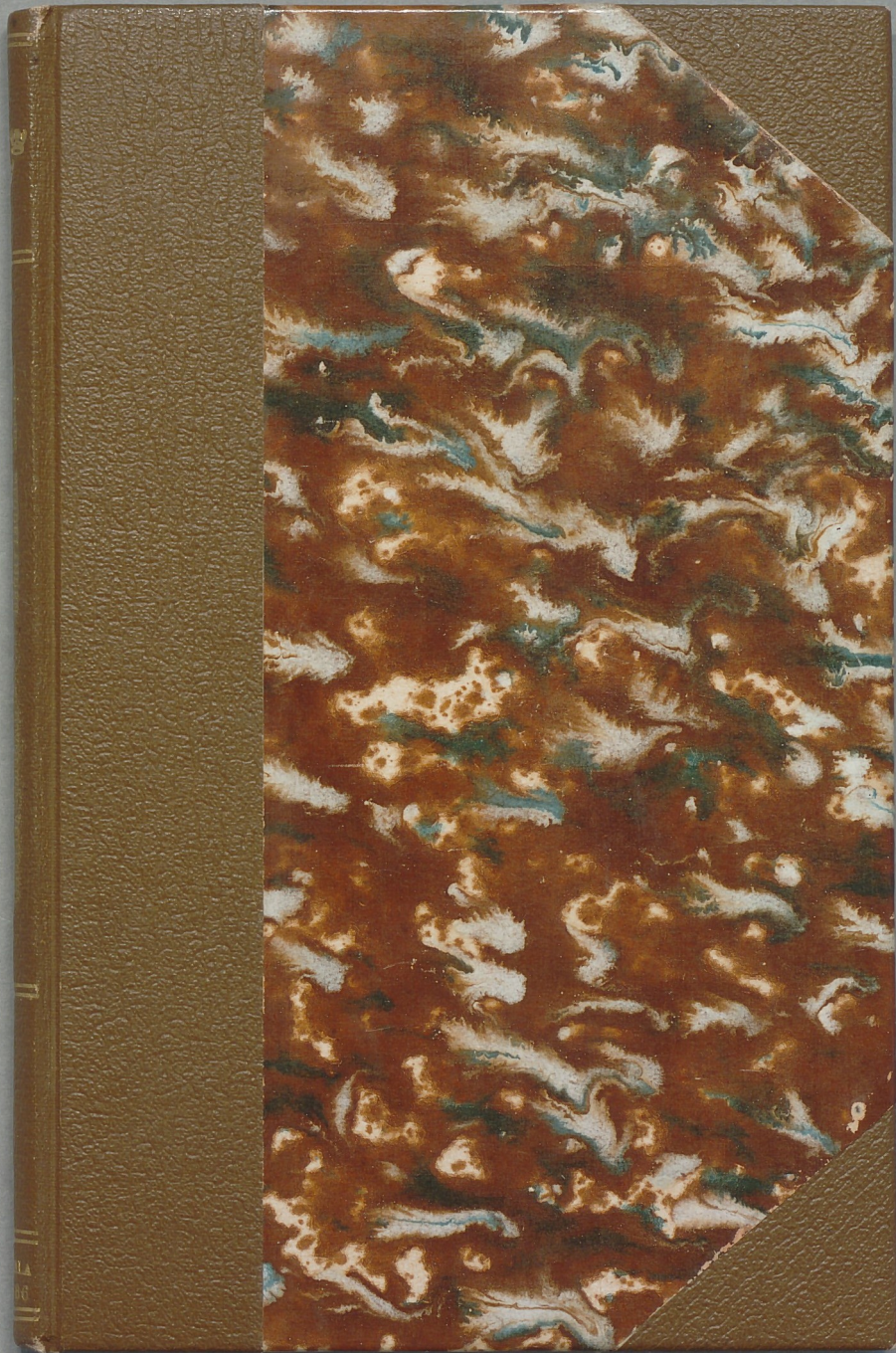
Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> eller boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

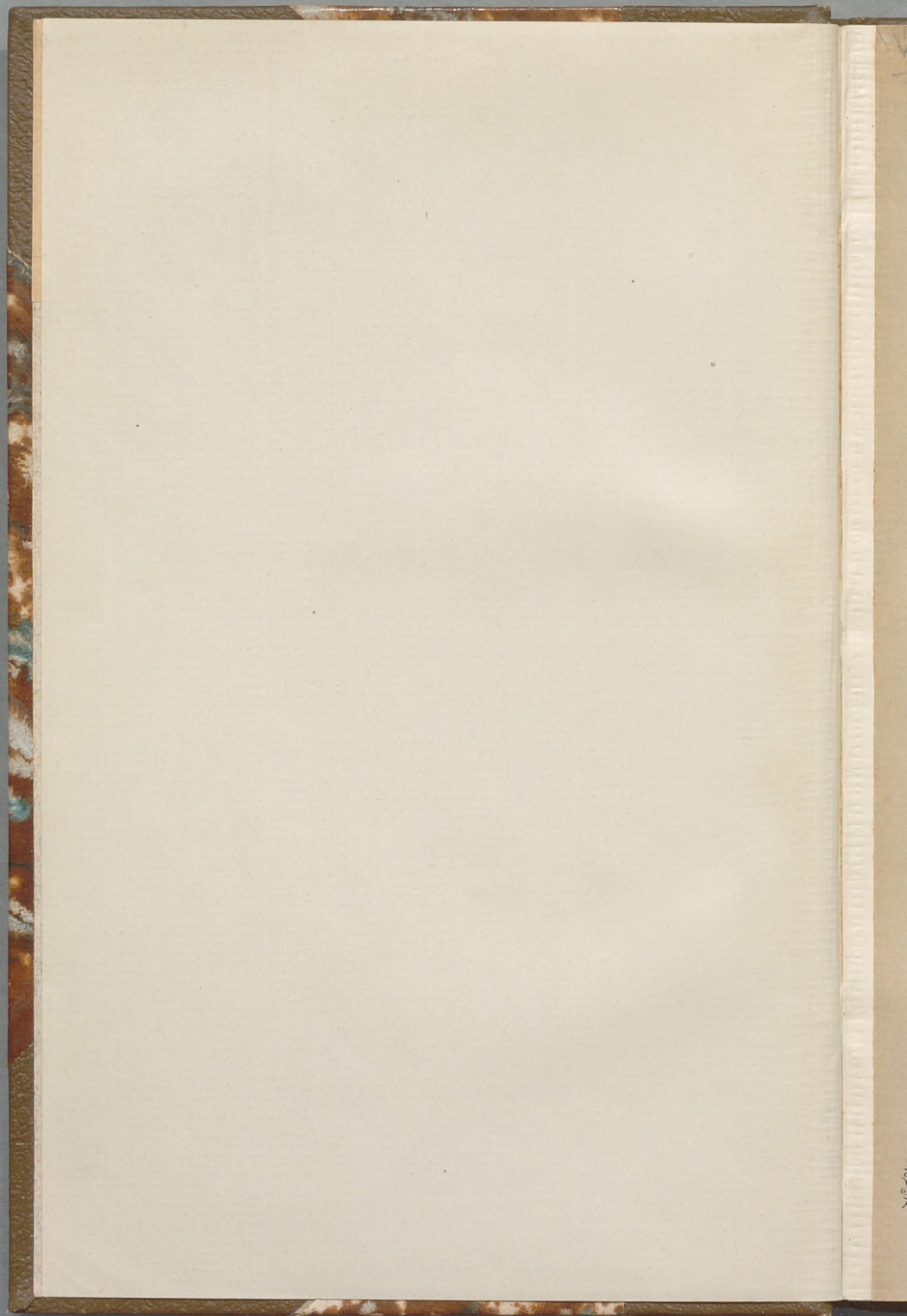
Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Spirit.

E.A

VALERIUS, B.

MEDDELANDEN

FRÅN

DEN OSYNLIGA VERLDEN

ERHÅLLNA GENOM ETT SKRIFVANDE MEDIUM.

"Pröfver andarne,
om de äro af Gudi."

I Joh. 4: 1.

Utgifves för välgörande ändamål.

I KOMMISSION HOS
R. ALMQVIST & J. WIKSELL, UPSALA.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

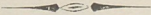
PHYSICS DEPARTMENT

MEDDELANDEN
FRÅN
DEN OSYNLIGA VERLDEN
ERHÅLLNA GENOM ETT SKRIFVANDE MEDIUM.

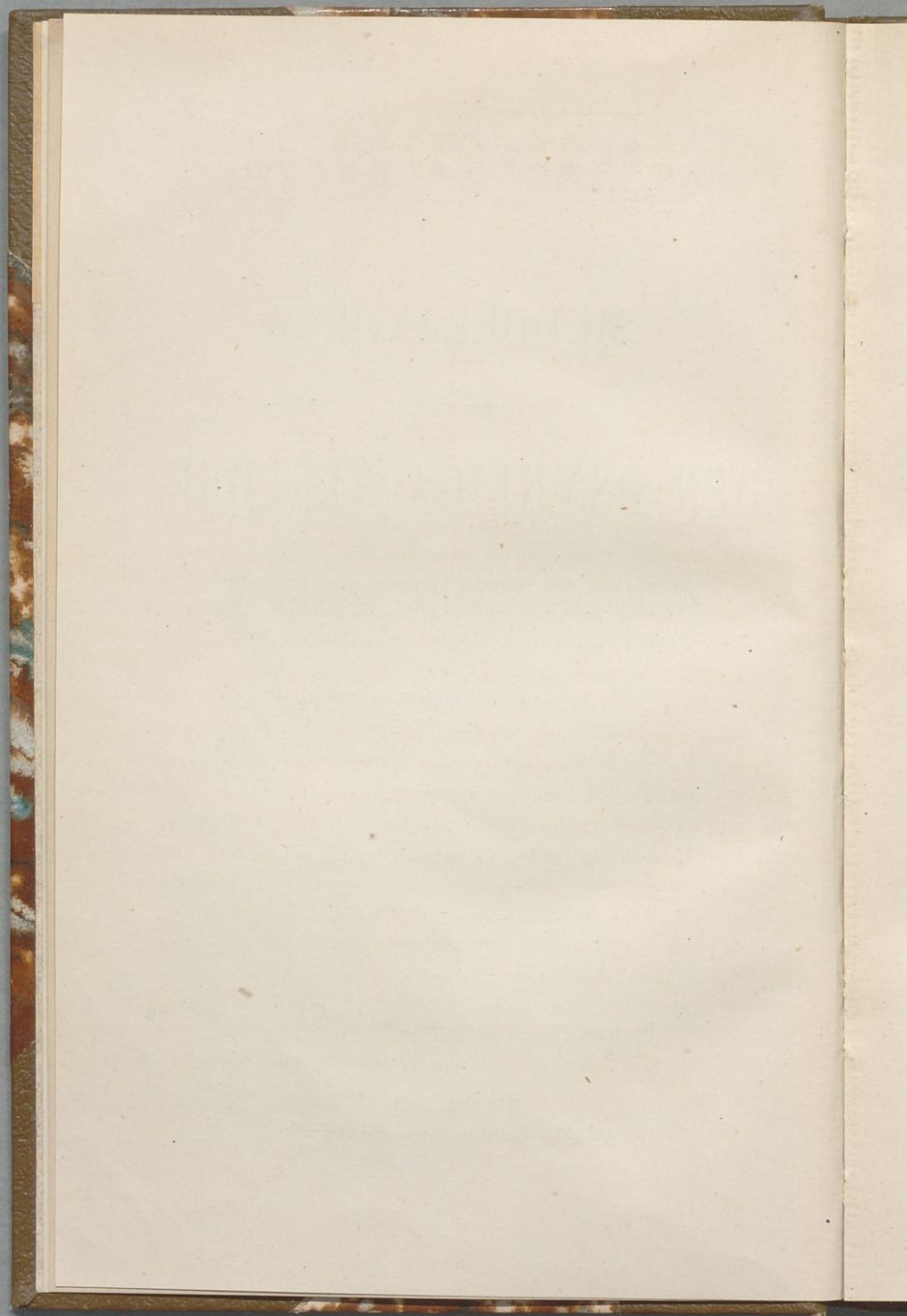
"Pröfver andarne,
om de äro af Gudi."

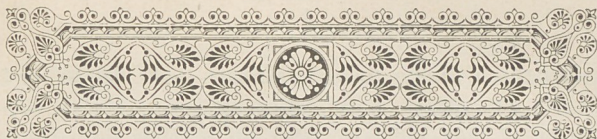
I Joh. 4: 1.

Utgifves för välgörande ändamål.

UPSALA 1886
R. ALMQVIST & J. WIKSELL'S BOKTRYCKERI.

Genom utgifvandet af följande meddelanden vill det medium, som erhållit dem, göra klart för en större krets, att ungänget med en osynlig verld kan vara någonting helt annat, än de flesta människor ännu föreställa sig. Befrämjande tron på de christna sanningar, som nu i hela verlden så mycket betviflas, kan det på samma gång sprida ljus öfver detta och det tillkommande lifvet.

Jag vill dermed ingalunda hafva sagt, att för en sann Christen denna kunskap är alldeles nödvändig. Det har funnits de ädlaste män och qvinnor, som kämpat en god kamp och bringat mänskligheten framåt utan att hafva umgåtts med andeverlden på annat sätt än genom ingifvelser, som de trott sig emottaga omedelbart från Gud sjelf.

Ja, Gud är den, som verkar i alla det godt är, och de tjensteandar, som omgifva och skydda människorna, skulle utan Hans hjälp ingenting förmå.

Men, om nu dessa tjensteandar verkligen af Gud erhållit tillåtelse att mer tydligt meddela sig med oss — om de, för att motverka den så öfverhandtagande otron och materialismen, skulle få tala med människorna om de ting, som ofvantill äro, och lära dem att tro på Christi

sändning och Hans gudomliga natur — är det rätt att förkasta ett sådant medel, eller att endast tro på möjligheten af onda andars förmåga att meddela sig? Satan kan icke upphäffa sig emot sitt eget rike och förmana oss att söka Guds rike och Hans rättfärdighet, eller föra oss till tro på Kristus.

Att de olyckliga eller genom synden ännu lidande andarna äfven få meddela sig, kan ju för oss blifva ett rikt ämne till forskning och eftertanke. Vi kunna bland dem lära känna de mest olika utvecklade naturer, hvilka genomgått ofta mycket svåra lidanden, själfädragna straff; men alla tala de om en framtid, då äfven de skola renade sjunga Herrens lof, och endast de djupast fallna kunna till en tid tro på en oåterkallelig fördömelse.

Paulus talar om «furstar och väldiga, de onda andar under himmelen» ¹⁾, mot hvilka människan måste strida. De goda andarna lära oss äfven, att det verkligen funnits en högre skapelse, som fallit, innan menniskoanden skapades, och att denna makt ännu försöker draga oss bort till mörkrets rike, men att Christi seger är viss, och att till slut intet mörker mer skall finnas — det vill säga, att själfva denna onda makt, sedan människorna upphört att lyssna dertill, skall börja sin vandring ifrån mörker till ljus och i materiella verldar försona brottet mot Guds lag.

Min erfarenhet som medium har lärt mig, att umgänget med en osynlig verld ej kan medföra välsignelse, om ej en allvarlig längtan efter ljus och tro varit drifvedern dertill. Ett nyfiket och förvetet forskande samlar omkring ett medium en mängd villoandar, som så kunna innästla sig, att både kroppens och själens helsa

¹⁾ Eph. 6: 12.

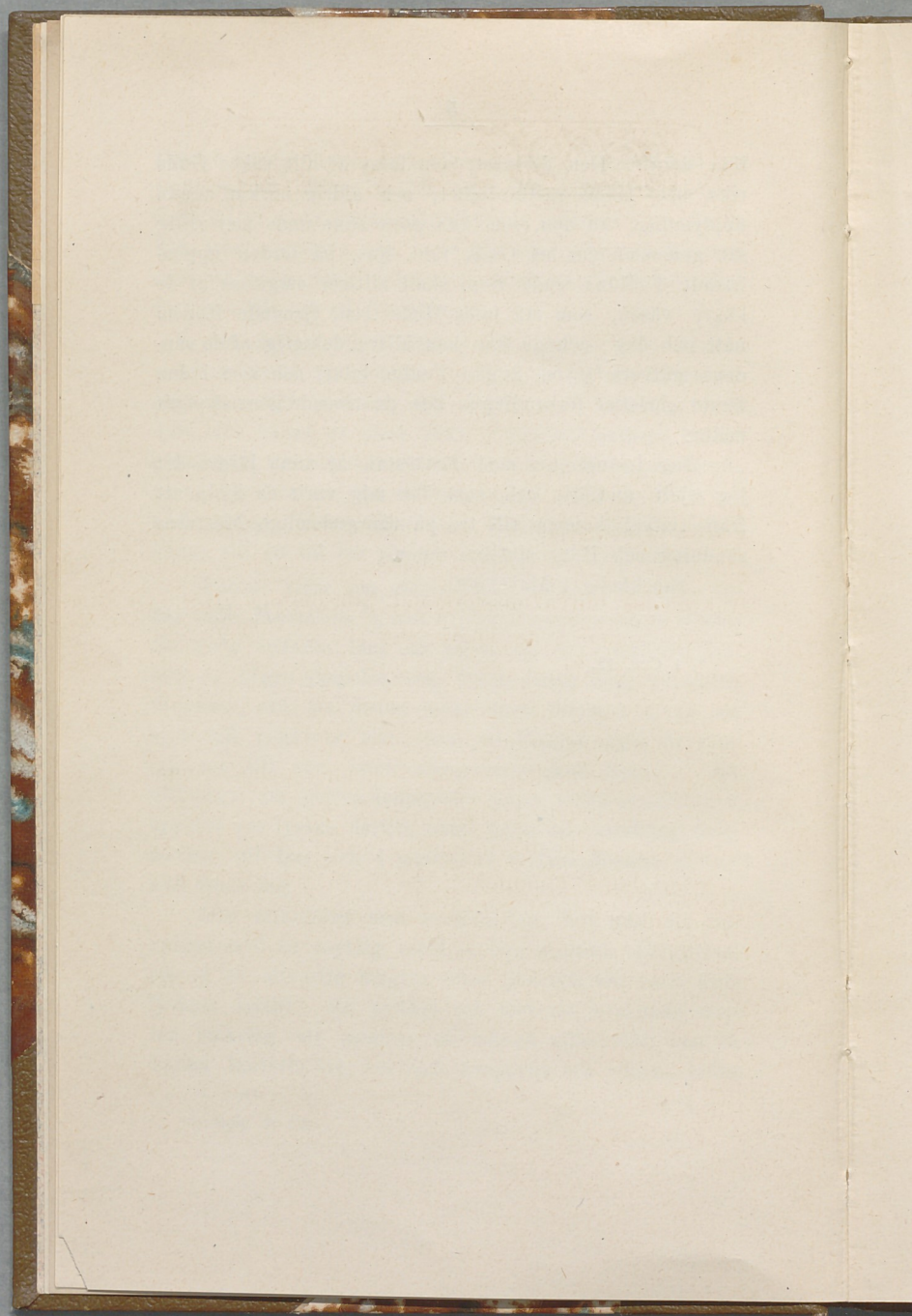
lida deraf. Den deremot, som först af allt söker Guds rike och Hans rättfärdighet, och aldrig önskar annan upplysning, än den, som kan göra hans ande mer villig att genomträngas af Guds rena ljus, på jorden uppenbaradt i Hans ende Son, skall alltmer omgifvas af de högre väsen, som stå inför Guds tron, tjenande Honom natt och dag; och då kan han blifva delagtig af de »andens gåfvor»¹⁾, om hvilka Paulus talar, och som i den första christna församlingen läto de troende göra så stora under.

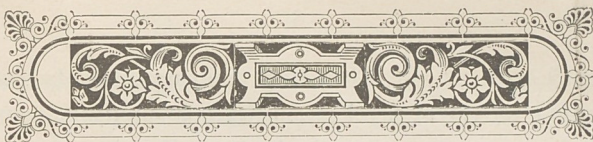
Jag lemnar nu med förtröstan åt mina läsare det jag sjelf undfått, och som för mig varit en hjälp att från tvifvel komma till tro på vår gudomlige Mästares sändning och Hans slutliga seger.

Stockholm i Maj 1886.

B. V.

¹⁾ 1 Cor. 12.

Januari 1883.

I.

Kära vänner, jag befinner mig nu ibland dem, som allvarligt fatta dessa meddelanden, och kan, utan fruktan att blifva missförstådd, tala om det lif, som förenar anden i de högre sfererna med dem, som ännu måste i lägre utvecklingstillstånd pröfvas och renas. Detta lif är just det samfälda verkandet för det godas seger eller Christi rikes tillväxt.

Så snart de längre framåtskridna andarne upptäckt en passande jordmån, samla de sig till arbetet och använda dervid sådana medel eller verktyg, som de finna lämpliga. Utan att veta det eller känna hemligheten af vårt inflytande på dem, kunna människorna blifva våra redskap, och hvarje gång någon för menskligheten nyttig lärdom skall framställas, är det inspirationen, som på olika sätt ger sig tillkänna.

Från högre sferer utsändas de arbetare, som Christus sjelf sade vara få, fastän säden var myc-

ken¹⁾, och nu ske stora ting omkring eder, ty det nalkas en tid af mycket arbete, och säningsmännen skola i skaror närma sig jorden. Hvarföre frukta de fleste att i detta samband emellan ande- och sinneverld se ett medel till ljus och frid ibland de tviflande och oroliga jordebarnen? De hafva läst Skriften med förbundna ögon och se ej att öfverallt detta samband omtalas. Både i det gamla och i det nya förbundet står denna sanning i tydliga ord skrifven. Moses förbjöd sina landsmän att "tala med de döda"²⁾, men i det nya förbundet finnes ej detta förbud, och den första christna menigheten var så öfvertygad om både goda och onda andars verksamhet på jorden, att det endast var åtskiljandet af andarne, som anbefaldes.

Småningom skall läran om alltings återställelse fördrifva den trälaktiga fruktan för en evig fördömmelse; men huru skulle denna återställelse blifva möjlig förutan de många skolorna eller tillvarorna på olika sferer, dessa Fadrens många boningar, om hvilka Christus sjelf talat?³⁾

J m.

1879.

II.

Af "förtätningar" äro de lägre regionerna liksom afskiljda ifrån det ljus, af hvilket anden måste ånyo

¹⁾ Math. 9: 37. Luc. 10: 2. ²⁾ 5 Mos. 18: 11. ³⁾ Joh. 14: 2.

genomträngas för att kunna höja sig till det rena lifvet i Gud. Så snart detta lif hos honom blifvit så fast och klart, att han ser sin väg, låter han sig gerna begagna till sådana värf, som kunna befrämja Herrens mål; och då söker han dessa lägre regioner, låtande sitt förvärfvade pund af kärlek och vetande liksom fördelas på de många olyckliga och lågt stående väsen, som der lefva. Han känner en oändlig sällhet vid detta arbete; och då han emellanåt, fri och salig, låter sig förflytta till sitt rätta hem, tager han åter med sig derifrån det nödvändiga förrådet af andlig kraft. Det är en skön sändning att så få verka, och då vi på vår väg träffa dem, som kunna förstå oss, låta vi dem så gerna få del af våra skatter.

Tacken Gud, som gifvit eder andens gåfva, och låten edra lif allt mer genomträngas af kärlekens ande; då skolen I, fastän ännu på jorden, få blicka in i de rena sferer, der allt lidande är försvunnet, och då eder tid kommer att lemna det tunga omhöljet, skolen I som budbärare från dessa sferer komma tillbaka till dem I älskat och locka dem med eder dit.

Eon.

1884.

III.

Var glad, o människobarn, och prisa Herren, som vill öppna dina ögon för den verld, som så länge

måst vara fördold! Se, förlåten remnar! Allt bredare blir ingången till det aldra heligaste, och saligt skall du förnimma de röster, som derifrån tala till dig om en evig fullkomning och ett andens rike, lydande kärlekens gudomliga lag och förverkligande Christi profetia: "en Herde och ett fårahus" ¹⁾.

Se, det skall lysa i mörkret, det ljus, som närmar sig jorden! Slockna skola de irrbloss, som så länge förvillat de arma lidande jordebarnen. Gud ser i nåd till dem och gifver dem en glimt af det land, som de aldeles glömt eller förnekat.

Otaliga solar finnas i rymden, och alla lysa de öfver olika boningar i det stora Fadershuset. Många vilja ej tro på denna sanning, så tydligt uttalad af Christus sjelf; de frukta att derigenom försoningsläran skulle förlora sin vigt. Men månne ej Christi mission blir vida större och herrligare, när det varit för *allas* ²⁾ frälsning, Han lidit och dött på korset? Till jorden nedsteg Han, när de der genom synden fångslade kunde i ett ringa fåtal taga emot en litén del af det ljus, Han var kommen att tända i mörkret; och i denna boning måste alla erkänna Honom.

En tid skall komma, då alla de, som i grifterna äro, skola höra Hans röst, och de som då förkasta Honom, skola likt de ovisa jungfrur ej in-

¹⁾ Joh. 10: 16. ²⁾ Rom. 5: 18; 1 Cor. 15: 28; 1 Tim. 2: 4—6; 4: 10; Joh. 12: 32; Kol. 1: 17—20; Fil. 2: 10, 11.

komma i brölloppsalen — skola utestängas från jorden, när Christus skall regera der med sina trogna. Då blir den yttersta dom, om hvilken Han talade med sina lärjungar, den stora utgallring, som måste ske, om jorden skall kunna intaga en högre plats och fullkomnas till ett sant Guds rike. När Christus till de på Hans venstra sida stående säger: “gå bort, I förbannade, i evinnerlig eld, som djefvulen och hans englar tillredd är ifrån verdens begynnelse“, bortvisar han dem till ett nytt fängelse, en verld, der ondskan herskar, och der menniskoanden ännu lyssnar till de fallna englars listigt lockande röster; dessa englar, “som människorna skola döma“ ¹⁾, ty först sedan de ej längre förmå att draga människorna från Gud, skola de börja den långa vandringen från mörker till ljus. Christus skall slutligen vinna den enda seger, som anstår Honom: att hafva fullkomligt förjagat allt mörker, så att det ej finnes qvar en enda ande, som gömmer det.

V s.

IV.

Elias fördes till himlen i en vagn med frustande hästar. Förstån denna bild! Inspirationen skall på samma sätt föra menskligheten till högre regioner. Buren af lysande moln, skall anden kunna,

¹⁾ 1 Cor. 6: 3.

ännu lefvande i en jordisk kropp, intränga i renare sferer. Allt är inspiration, allt, som närmar det skapade till skaparen. Hvarifrån komma poetens bilder af en mer idealisk verld? Från den högre sfer, dit han kan komma för att hemta dem. Han kan af föreningen emellan sitt eget väsen och dem, som äro hemma i denna sfer, ej förnimma en annan verkan, än de glödande bilder han nedskrifver eller improviserar, men han är blott mottagande, och skulle utan inspiration ej kunna åstadkomma dessa bilder.

Hvarföre tvifla på edra andars beröring med oss? Den är ju lika naturlig, som att solen kan genomtränga glas. För att kunna höja sig som Elias, trofast följande genom molnen, behöfva människorna endast följa de röster, som från högre sferer tala till dem. Kommen, och låten edra mantlar likt Elie blifva qvar på jorden under edra färder till andens rike! Ljus, flammande ljus skall omstråla eder, och kommande tillbaka till eder jordiska verksamhet, skolen I allt starkare blifva säningsmän för himlen.

J. L. R g.

Januari 1882.

V.

Kärlek, förenad med vishet, är andens fullkomningsmål. Kärlek utan vishet är större än vishet

utan kärlek, men förenade blifva de skönhetsidealet förverkligadt.

Ofullkomligt är jordebarnet, endast embryo till detta ideal, som Christus ensam förverkligat. Följen Honom troget, och hafven Honom för ögonen i allt edert verk, då skolen I småningom se edert lifs mål klarare och aldrig rädas för de pröfningar I måsten genomgå för att renas.

V s.

Vetandet är endast den eviga skiftningen, men kärleken är alltid densamma; den är andens innersta hjerta, och först när detta hjerta börjat slå, lefver anden sitt rätta lif.

O d.

1881.

VI.

Ofte störas våra meddelanden af de tvifvel, som likt missljud blixtnabbt fara genom edra andar. För att kunna gifva eder verkligt goda och upplysande meddelanden behöfva vi en sinnesstämning, fri från alla bitankar, och som, ödmjukt lemnande sig åt den andliga undervisningen, tacksamt emottager det, som vi på detta sätt kunna gifva eder.

Jag ser eder alla med en viss tvekan betrakta andens arbete i materiens verld. Tron I ej, att för oss detta arbete är en rik källa till glädje? Vårt

gamla hem är oss kärt, som den vagga, der vi för långa tider utvecklade våra genom synden förderfvade andliga förmågor. Likt barnet voro vi der omedvetna om mycket, som här i andens mognare ålder utvecklats; men vi veta, att barndomen är nödvändig, och vi se tillbaka derpå med en djup känsla af tacksamhet. Allmakt och kärlek, dessa Guds egenskaper, leda det späda barnet, till dess det utan fara sjelf kan gå på egen hand, och då går Han framför det som en eldstod, och så mäktigt dragande det, att det ej längre kan emotstå Honom. "Ingen kommer till mig, utan att Fadren drager honom" ¹⁾, sade Christus, och så är det i sanning. Ty då vi låtit draga oss ett visst längdmått af vår eviga vandring, möter oss åter vår Urbild, Ordet, som vardt kött, och sedan går det förtare för anden att tillegna sig de egenskaper han förlorade genom fallet.

Allt är redo, kommen till lif och sällhet; älsken med sjelfförsakelse, och gån framåt till ljus och salighet. Guds frid vare med eder alla.

V s.

1884.

VII.

Bönen är den kraft, som låter himlen närma sig jorden — det är de väldige, som rycka himmelriket till sig.

¹⁾ Joh. 6: 44.

Genom bönen samtalar den skapade med sin Skapare, med den Fader, som ej kan gifva barnen stenar i stället för bröd, men nedgjuter i deras hjertan en himmelsk kraft. Skulle ej barnets bön nå Hans öra, Han, som finnes i allt, och i hvilken allting röres och har sin varelse? Då barnet till Honom uppsänder, om ock endast en suck af längtan efter Hans rike och Hans rättfärdighet, blir det mäktigt draget till ljusets och kärlekens medelpunkt, den starka magnet, som skänker och uppehåller allt lif, och i hvars omedelbara närhet de väsen finnas, som vunnit lifsens krona och likheten med Christus. Hans Fader och vår Fader kastar ingen ut, som till Honom ödmjukt vänder sig.

Anden lefver ej af det jordiska brödet, han måste hafva himmelsk näring, om han ej skall förqväfvas i stoftets värld. Bönen är liksom det modersbröst, genom hvilket denna näring kommer honom till del.

Bönen är ej alltid iklädd ordets form, den kan utgå från hjertat i den mest ljufliga drägt. Tyst smyger den sig intill det stora Fadershjerta, der den får svar på alla andens frågor.

Bed troget! Hvarje from tanke är bön, och denna bön kan du bedja hvarhelst du är, och under uppfyllandet af de minsta pligter.

O d.

VIII.

Lästen edra andar i bönen ila till det högsta af alla väsen, Fadren sjelf, och hemten så den kraft, som gör eder i stånd till att kämpa en god kamp. Hvad under finnes deruti, att de, som tjena denne Fader, äfven kunna hafva i uppdrag att hjelpa dem, som i en sådan bön vända sig till Honom? Det tillåtes oss att nalkas jorden, emedan de heligas böner länge ropat efter ljus i mörkret. Christus, det sanna ljuset, är ännu annammad af jemförelsevis få, och den tid har kommit, då profetiorna skola fullbordas. Gifvén akt på tidens tecken, de äro sådana, att I skolen begripa, hvarföre de blifvit just nu uppenbara. Allt skall blifva som Christus sagt: lidanden och strider af alla slag skola öfvergå jorden, innan hon kan blifva en högre skola. Sedan natten sjunkit, skall ljuset herska, och det rike komma, der Christus skall regera med sina trogna. Läsen Skriften utan förut fattad mening, och gören det dagligen; sanningen skall då allt klarare framstå bakom bokstafven, och I skolen se, att christendomen är en gudomlig kraft, nedlagd i jorden och ämnad att uppväxa till ett herrligt träd, under hvilket alla slutligen skola få rum. Mycket i Bibeln kunnen I ej ännu förstå, men detta är ju helt naturligt, då samma ord till och med för ljusets englar har en vishet, som gifver dem mycket arbete att utforska.

C s.

IX.

Mina vänner! Det finnes så stora sanningar i böckernas bok, att hela evigheten ej räcker till för deras framtagande från bokstafvens omklädnad. Gud har nedlagt dem så, emedan Hans barn småningom skulle lära sig det himmelska alfabetet. Forsken, och gören det ödmjukt, så skolen I framför det lefvande Ordet ej kunna sätta hvarken andars eller englars tal. Tacken Herren äfven för den andens gåfva, som är ämnad att blifva eder en hjälp i edert sökande, och använden den till deras tjänst, som, tviflande och olyckliga, behöfva stärkas i tron på det tillkommande lifvet.

Sanningen är ej för menniskan obeslöjad: hon skulle ej kunna skådas så af syndiga och i stoffet nedgräfdade varelser. Men då hon blir ödmjukt sökt och efterlängtd, lyfter hon allt mer sin slöja, och småningom skolen I skåda henne sådan hon är. Allfadren derofvan ser i nåd till sina barn; som en ljuffig dagg låter han sin kärlek nedfalla i deras hjertan, görande dem alltmer böjliga och mottagliga för de högre skatter af vetande, Han har åt dem i beredskap. Visheten skall gå hand i hand med sin äldre syster kärleken, derföre måste ofta vetandet fördröjas. Kärleken skall först hafva tagit hjertat i besittning, men hur få äro de, som älska andra än sig sjelfva! Till och med då de tro sig

älska oegennyttigt, är det i grunden dock sig sjelfva de älska. Tagen det, som är eder mest motbjudande, och gören det till föremål för eder varma sträfvan. Sant älskar endast den, som helt kan försaka sig sjelf. *Eon.*

November 1884.

X.

Min vän, sörj ej öfver ogräset, som fienden ännu utsår på Christi åker. Menniskorna äro ännu så ofullkomliga, och när ett verkligt ljus bjudes dem, fördunkla de det med sina fördomar. Framtiden skall blifva mycket orolig genom de falska profeter, som i stor mängd skola uppstå och locka människorna öfver till otrons mörka område. Men den, som blifver ståndaktig intill ändan, skall med segerfröjd se Guds rike komma med stor kraft.

Jag vill gifva dig en öfverblick af det andliga stridsfältet.

Af ljus och kraft stråla de härskaror, som nu stå stridsfärdiga, väntande på den kallande röst, som de skola lyda. Christus är deras Mästare och anförare, och de veta, att ogräset ej får uppräckas, förrän den goda säden blifvit färdig att insamla för Guds rike. Denna ädla säd kan väl trängas af ogräset, men ej utträngas; och de fulla axen stå så högt, att de ej kunna nås af den fiende, som,

rädd för ljuset, håller sig närmare den mörka mullen. I andens rike ser allt annorlunda ut, än betraktadt från jordisk ståndpunkt; derföre äro de ljusa stridsmännen så segervissa. Det mörka lägret ser härifrån ut som en stor myrstack. Der arbetas flitigt för att göra stacken allt större, men af sin egen tyngd skall den undergräfvast och dess arbetare förskingras.

Dessa mörka stridsmän drifva nu sitt spel ibland de stackars människorna, och förleda dem till bygande af det Babels torn, som högmod och förnufts-tro så gerna arbeta på, men som likt det, om hvilket krönikorna tala, endast skall framkalla en ny språkförbistring. Då Herren icke bygger huset, arbeta de fåfängt, som derpå bygga; och tornet, som skulle lyfta sig ända till det oändliga, skall ramla.

Ö g.

Februari 1879.

XI.

Ett slags förfallen kyrka ser jag resa sig från det rum, der den store Fadren ämnat förena sina tillbedjare i anda och sanning. Öfver dess af mögel grönskande kupol ser jag en Engel utbreda sina hvita vingar liksom skyddande. För en tid skall denna kyrka få stå, gifvande lif åt dem, som

beredas för en renare dyrkan. Friska flägtar komma från Engelens vingar, och från den förfallna kyrkan komma ibland sånger, som kunna förstås af de högre väsen, hvilka vänta på det rätta ögonblicket, för att kunna från de multnande bjelkarna framkalla pelare stödjande det nya templet.

P

XII.

Öförgänglig är menniskoanden, och till ljus och salighet hade Gud ämnat honom, derföre kunde han ej orenas till döds genom fallet; han fick blott längre vandra, och en svårare väg.

Gud är källan till allt lif. Han finnes i den atom, som osynlig, för edra ögon, förändras från form till form, till dess den synligt fortlefver som större arter. Djuren äro åter början till högre former, och så går det i oändlighet, ifrån masken till den renaste engel.

Denna skapelseordning finna de stackars menniskorna ofta förringande för deras värdighet som skapelsens krona; de besinna ej, att denna krona en gång varit förstörd, och att den derföre ej utan dessa gradvisa förändringar kan återtaga sin första herrliga form. Gud vet bäst, hvilka vägar Han väljer, och hans skapelser hafva alla samma ursprung, fastän många afvikit, och derigenom sjelfva

valt den längre vägen. Guddomlig kärlek och ett oändligt förbarmande, se der det hopp de hafva, dessa afvikna barn.

Oreda hade kommit i Guds sköna skapelse genom Englars och människors fall. Han, den höge och rene, den mest älskande af alla Guds söner, Han ensam ville lemna sin strålande sfer för att sprida ljus i det dystra fängelse, der de stackars människorna kämpade sina strider med den onda makt, som störtat dem från deras sköna paradis. Han allena hade kärlek och kraft dertill, och därför fick Han denna mensklighet till skänks af Fadren. Han skulle taga de fallna bröderna åter till det bortglömda Fadershemmet, och, arbetande oaf-låtligt för denna sin hjord, skall den gode Herden ej tröttna, förrän Han tagit hvartenda får till sig i herberget.

Förvillade söner och döttrar! Skynden eder då, och hören Hans kallande röst, det är tid att börja den vandring, som leder dit. Uppskjuten ej, kommen, och tagen emot för intet, ty nåd är allt.

Men vaken, och låten ej de ulfvar i fårakläder locka eder på afvägar. Den rätte Herden är det ej, som låter eder kärlekslöst döma hvarandra, eller som församlar eder i små hopar, föraktande hvarandra, såsom ej tillhörande samma fårahus, låtande kärleken till nästan förkolna, så att I utväljen endast några få, som I finnen värda att älskas. Ack! att I villen förstå eder väg rätt, och ödmjukt

låta Herren leda eder. Han har aldrig låtit sina barn blifva utan hjälp, då de åkallat Honom. Förtrösten och gån hand i hand, lofsjungande Honom, fram till nådastolen, aldrig tröttnande eller klagande öfver de törnen, som såra eder. Den gode Herden blef sårad till döds och klagade icke. Han förlät och bad för sina bödlar.

Guds frid vare med eder!

Veritas.

1884.

XIII.

Ömotståndlig är Gud. Han skall slutligen draga alla barnen till den sanningens kunskap, som skall göra dem fria.

Christus är förstlingen, den äldste af många bröder. Han fick af Fadren makt att låta sitt lif och att återtaga det. Han kände sin gemenskap med Gud så, att Han kunde bekänna: "Jag och Fadren äro ett, den, som ser mig, han ser Fadren". Af denna ödmjuka bekännelse hafva menniskorna skapat en kyrklig dogm, som länge för många sanningssökande varit ett hinder; ty när de ej kunnat antaga denna, hafva de gått till en motsatt ytterlighet och gjort Christus till endast en jordens son, visserligen större och fullkomligare än de andra, men deras like i ursprung och börd.

För att befästa sig i denna öfvertygelse måste de utgallra allt sådant i Bibeln, som talar för en annan uppfattning; och slutligen återstår så litet af denna böckernas bok, att den utgöres af några få sidor. Men dessa bevisa dock tillräckligt den sanning de vilja förneka. De flesta tviflare erkänna, att Christi lära, sådan den framstår i Hans bergspredikan, är högre och renare än allt, som af menniskor blifvit uttaladt, och att, förverkligad, den skulle omskapa jordens mörka syndfulla boning till ett Guds rike. Denna omskapande kraft skall slutligen visa sig vara af ett Guddomligt ursprung, och Christus skall intaga sin rätta plats som den Gudsände, från himmelen nedstigne uppenbararen af Guds rikets hemlighet.

“Den mina bud hafver och håller dem, han är den mig älskar, han skall ock varda älskad af min Fader, och för honom skall jag uppenbara mig.“¹⁾

Dessa Christi ord tyda på en sanning, som nutidens Christna nästan glömt. De tvista om de olika kyrkliga bekännelsernas vigt och värde, men glömma att Christus skall lefvas och efterföljas, och att ingen kan säga sig vara en sann Christen, som ej med Paulus kan förklara: “jag lefver, dock icke nu jag, utan Christus lefver i mig.“²⁾

Menniskan står slutligen vid gränsen till detta lif, och då börjar hon allt mäktigare dragas till det ljusa område, der sanningen skall göra henne fri.

¹⁾ Joh, 14: 21. ²⁾ Gal, 2: 20.

Guds nåd har låtit henne genom allt tydligare marningar beredas; och slutligen, inseende sitt fullkomliga beroende af en högre makt, låter hon sina bättre instinkter råda och går först svag och stapplande, men sedan frimodigt framåt på den väg, som leder till målet. Christus kan ännu ej fullt fattas af henne, men ju längre hon kommer och ju villigare hon lyder de goda inflytelserna, desto mer skall hon förstå och känna, att menniskones Son är den gode herde, som hon ännu blott ser på afstånd, men som kärleksfullt lockar det till herberget återvändande fåret.

På denna ståndpunkt befinna sig de flesta Christna; deras tro är under daning, och fastän de ropa Herre, Herre, hafva de ej den kärlek till sin guddomlige Mästare, att de med glädje kunna offra det kärasta de äga i Hans tjänst.

Förlåten till det aldra heligaste remnade, då Christus uppgaf sin anda på korset. De på jorden och i dess andeverld lefvande befriades från den förbannelse, som hållit dem qvar i fängelset, och vägen öppnades till andra boningar i Fadershuset. Nu kunde de stackars fallna bättre se det ljus, till hvilket de blifvit skapade, och det kom en tid af stark rörelse. De Christna voro då trosvarma och derföre mäktiga till stora offer; och de martyrer, som kämpade för sanningen, drogo tusentals bekännare till den allt mer växande församlingen. Men snart började de Christna menigheterna söndras,

tvister om lärans yttre form läto dem glömma deras guddomliga mästares bud, att de skulle älska hvarandra inbördes och den störste vara den minstes tjenare. Och Christendomen blef en praktfull kyrka, der menigheten, berusad af yttre ståt, glömde den gode Herden.

Ack! Hur länge är det icke sedan Christus sjelf vandrade på jorden, och ännu äro grenarna i det sanna vinträdet så få! Men snart skall en tid komma af hastigare tillväxt och mognad, och friska saftiga grenar skola framstå, som i deras ordning skola gifva lif åt andra.

Menniskorna stå vid en vigtig och afgörande vägskillnad; valet skall göras emellan Gud och mammon: det rena och det bedrägliga ljuset; och de osynliga härskarorna rusta sig till den sista stora striden emellan ljus och mörker. Ingen skall längre halta på båda sidor, mörker eller ljus, ingen medelväg. Ondskan skall förökas och förderfvet gripa omkring sig på ett oroväckande sätt, men de ljumma skola uppgå i kalla eller varma; och då verkligt ljus och det svartaste mörker stå emot hvarandra, blir striden ärligare.

I spetsen för de ljusa härskarorna strålar i helighetens hvita drägt Kristus, Ordet, som vardt kött, — uppenbarande Guds kärlek till de förlorade söner och döttrar —, det ljus, som kom i verlden och som ondskan trodde sig släcka, när den fastnaglade det vid korset, men som just derigenom skulle få en oemot-

ständig kraft att genomtränga mörkret. Våldiga äro de mörka härskarorna, men för det från Kristus utstrålande ljuset måste de slutligen vika.

Ifrån det ljusets rike, der Gud sjelf herskar, nedsteg Hans Son, för att till andarne i fängelset sprida detta välsignade ljus. Han tog med sig så mycket deraf, som de då förmådde bära, men lofvade, att, när han återkommit i sin herrlighet hos Fadren, sända dem sanningens Ande, som skulle påminna dem om hvad Han lärt dem: "af mitt skall han taga och förkunna eder".¹⁾

Sanningens Ande kan på många sätt och med olika medel verka. En tanke, full af ljus och kärlek, kan plötsligt ingjutas i en människosjäl och drifva till en för hela släktet välsignelsebringande verksamhet. De blinda och högmodiga tro, att denna tanke haft sitt ursprung i den stora mannens eller qvinnans egen ande, och prisa hjelten eller hjeltinnan, resande praktfulla minnesstoder till deras ära.

Sanningens Ande blåser hvart han vill, du hör hans röst, men vet icke, hvarifrån den kommer. O människa! Ville du blott ödmjukt och hängifvet lyssna dertill, du skulle då i rikaste mått få emottaga sanningens kunskap.

Andens gåfva förnekas och föraktas, eller fruktas som en farlig frestelse, och endast få vilja åtaga sig att vara verktyg och medarbetare i det stora

¹⁾ Joh. 16: 14.

förnyelseverk, vi, som säningsmän och fackelbärare, hafva börjat på jorden, denna jord, som snart skall blifva en tummelplats för så stora lidelser, och som skulle helt och hållet förmörkas, om ej Herren i sin stora nåd omgaf henne med andekrafter, kämpande mot mörkret.

I, som tron på den Heliga Skrift, kunnen I ej se deruti, huru andens gåfva i alla tider varit verksam, och huru vid alla för mensklighetens utveckling viktiga tillfällen andens rike uppenbarat sig? I tron på den andens utgjutelse, som den första Pingstdagen nedsändes öfver Christi lärjungar, men I förneken möjligheten af samma under i en tid så rik på förnekare och så fattig på sant troende. Det menskliga förnuftet har blifvit den måttstock, med hvilken all sanning skall mätas, och de förmätne glömma, att det, som andligt är, måste andligen dömas. Hvar och en tror sig ega det bästa förnuftet, eller har som auktoritet ett annat lika svagt och ofullkomligt. I sanning, det behöves en ny andens utgjutelse, om ej menskligheten skall försjunka i otrons mörka natt.

Eon.

XIV.

Anden kan ej hinna den grad af fullkomning, der *det himmelska förnuftet* gör sig gällande, förrän han lärt sig att helt och hållet gifva Gud äran för allt det goda han kan tänka eller åstadkomma. För de flesta menniskor låter detta som en förnedring, hvilken de ej vilja underkasta sig. De tro sig sjelfva mäktiga till stora ting och löpa framåt, lysande som irrbloss för dem, som ej förmå tänka sig högre, renare ljus. Men då de försvunnit från jorden, hafva de ej der lemnat något spår efter sig.

För att blifva upplyst af det högre förnuftets ljus måste menniskan äfven sjelf söka, det är sant; men, lemmande åsido allt förmätet jagande efter storartade resultat, skall hon blygsamt forska i det som ligger henne närmast, taga sitt eget jag till studium, men ej till mål för det så ofta genom världens retelser stegrade njutningsbegäret. Kärleken är vägen till det sanna vetandet, och der detta blir utveckladt, kommer det Guddomliga förnuftet till lefvande verksamhet. Försöken att döda allt, som hindrar dess utveckling, och tron, att äfven då I ären fullkomligt fria från den egenkärlek, som tänker högt om egna företräden, kan hos eder finnas böjelse för egoism och njutningsbegär. Släppen aldrig ur sigte sjelffransakningens nyttiga öfning, och varen dagligen edra egna domare.

V. n.

XV.

Christus, Konungen, den uppståndne, frigjorde anden.

Förstå betydelsen af detta! Hvarje menniska skall en gång så uppstå och fara upp till himmelen. För Christus fans ej nödvändigheten af den renande eld, som alla andra måste genomgå; Han hade gått fram genom sina prof utan att vackla, hade, som den kärleksrike Fadrens lydige Son, aldrig vikit af från den rätta vägen. Derföre kunde Han från sin öppnade graf åter inträda i den himmel, der Han ständigt med sin ande bott. Hans ord: "ingen far upp i himmelen, utan den, som far ned af himmelen, människones Son, som är i himmelen" ¹⁾, kunde för människorna blifva af stor betydelse, om de utan förutfattad mening tänkte derpå. Nu mena de, att endast för Christi skull skola de, som tro på Hans försoning, blifva emottagna i den högsta saligheten; de äro till sin natur allt för beqväma att vilja sjelfva arbeta på den fullkomning, som Christus sade dem skulle vara vilkoret för salighetens vinnande ²⁾, och, tagande det, som är dem behagligast af Hans lära, kasta de allt arbete på den gode Herden. Barn äro de till förståndet, men vilja ej vara det i lydnad. Vid Christi öppnade graf stå de, glada att, som Maria, få kalla honom Rabbi, men då Han bjuder dem på samma törnen,

¹⁾ Joh. 3: 13. Upp. 21: 27.

²⁾ Math. 5: 48. 3 Mos. 19: 2.

som sårade hans guddomliga panna, böja de sig undan därför, hellre följande verdens njutningslystna hop. Ack! om de visste, hur det från denna sidan grafven ser helt annorlunda ut, och hur de sjelfva skola känna det, när de tro sig möta sin Frälsare här, men i stället endast se en försvinnande töckenbild, som de sjelfva skapat.

Kära vänner, fortgå på vägen till fullkomning och älsken utan förbehåll den svagaste af de felaktiga syskonen! "Kärleken uppblåses icke, tänker intet argt", men har alltid balsam för de sårade och af verdens frestelser förförda. Frigjorda från egoismens is, skolen I värma andra och göra dem till medlemmar af kärlekens rike.

Eon.

1874.

XVI.

Förklaringen af livvets stora gåta skall gifvas dig, när du lemnat kroppen. Då det, som på jordiskt språk kallas tid, ej mer finnes, skall du helt naturligt se allt, som länkar i den utvecklingskedja, hvilken aldrig kan blifva bruten, endast göras längre eller kortare. Vinet är redan färdigt att gjudas i nya flaskor; men de välsignelser, som skola komma menskligheten till del, måste föregås af de stora verldshändelser, som skola bereda jordmånen därför.

Det finnes ingen bildning, som ej måste förberedas genom det renande, som lidandet medför. Flaskorna måste vara nya — det vill säga — allt gammalt surt vin måste vara väl borttaget, innan det nya kan ingjutas, som annars skulle sönderspränga dem. Ett krig skall förstörande framgå öfver världen och taga med sig det för mensklighetens framsteg så hindrande *verldssinnet* och *njutningsbegäref.* Då de *stora* händelserna komma, försvinna småsinnet och den lumpna egennytta, som endast kan fästa sina intressen vid det egna jaget och dess fördelar. Verlden skall mycket strida och lida, men af den flod, som genom sitt öfversvämande skall sköfla hela länder, skall äfven bortsköljas mycken dy och orenhet. För dem, som lefva då detta krig, för min blick nu blodigt framträdande, slutat, skall en helt annan och mer andlig riktning inträda. Då skola alla folk räcka hvarandra handen till en fred, som aldrig mer skall brytas, och gemensamt skola de arbeta på de intellektuella framsteg, till hvilka menniskoanden blifvit danad. Förflutna tiders råhet och onaturliga strider skola vara som en dröm, och för alla jordens folk skall predikas ett Evangelium, fritt från teologiska tillsatser. Christus skall blifva förstådd och älskad, och det ofruktsamma trädet skall åter bära frukt.

April 1879.

XVII.

Jag vill tala om den födelse, som på jorden heter död.

Förskräckelsens konung hafva menniskorna kallat honom, men snart skola de i honom se en skön befrielsens engel, lösande de band, som hålla dem fjettrade vid det tunga stoffet.

Öfverfarten till det andra landet hafva de gamle skildrat som färden öfver den mörka floden. Denna flod förebildar det mellantillstånd, som för de fleste måste finnas, då deras andar, liksom ovissa om sin tillvaro, sväfva fram öfver det i dunkel höljda land, der de skola utvecklas för kommande högre skolor. Flygande uppåt mot det klara ljus, som finnes bakom detta temporära mörker, kommer anden till sans och kan för sig reda det förflutna.

För människors ögon ser döden mycket smärtsam ut; men då han är nära, försvinner vanligen förmågan att känna de fysiska plågorna, och anden arbetar blott liksom barnet, då det skall komma till världen, på sin befrielse från det hindrande omhöljet. Med de första känslor af lif, som barnet visar, kan äfven jämföras den nyss från den liflösa kroppen utgångna andens; han låter äfven sitt nya lif betecknas med ett utrop, åtföljdt af mer eller mindre tillfredsställande känslor. Snart komma dock andar, som hjälpa honom i den nya ställningen, och

låta hans andliga kropp liksom badas från det stoft, som ännu betäcker den. Hvilken likhet med barnet, som straxt efter födelsen äfven måste rengöras från de ämnen, af hvilka det tagit sin näring under sitt vistande i modrens sköte.

Allt har så en motsvarighet i andens verld, och om I blott haden förmåga att göra jmförelser, skullen I derigenom komma till kunskap och klarhet i de ting, som ofvantill äro. Låten edra hjertan genomträngas af kärlekens ande, och lemnen eder åt denne ande utan motstånd; I skolen då blifva undervisade af de högre och mer framåtskridna väsen, som ännu stå på afstånd, inväntande det rätta ögonblicket att framträda; eder vilja måste först kalla dem.

Genom lif till död, från död till lif; så går det oupphörligen äfven i naturens rike.

Eon.

April 1879.

XVIII.

Mången gång sen I människor, som lefvat ett verksamt lif, borttagas derifrån i deras fulla kraft. De komma från jorden ännu bärande på sina axlar lifvets börda. De förundra sig öfver att ej vara bemärkta ibland de många andar, som under olika sysselsättningar fara dem förbi, och då de blifvit länge så stående, känna de liksom en tomhet efter

det jordelif, som hade så stor del i deras andes sträfvan, att den ej räckte till för de högre tingen. Först sedan de fått leda för detta lumpna sökande efter jordiska ting, kunna de göras uppmärksamma på de himmelska.

Andra hafva sysselsatt sig så helt och odeladt med de områden, som göra människan oduglig för den dagliga verksamhet, som kräfves af henne, att de här blifva lika oanvändbara. De hafva lefvat endast för någon ofruktosam idé, tagande sitt egoistiska försjunkande deruti för verksamhet, men i sjelfva verket voro de endast lata tjenare, som gömde sina pund i jorden. Årma förvillade! Hur annorlunda se de ej lifvet härifrån. — De hafva här ingenting, som uppmuntrar deras ofruktsamma studier; allt är här verksamhet, hvartill tjena då deras meningslösa och overkliga ideer.

Andra hafva tagit lifvet lätt, låtit hänföra sig af nöjets rus, och sedan de tömt dess bågare till botten, hafva de upptäckt, att allt, hvad de druckit, varit bemängdt med den malört, som först kännes ljuf, men slutar med att bränna. De blifva här mycket olyckliga och försöka vanligen att tillsammans med andra likasinnade skapa sig ett skenlif likt jordens, men detta kan ej länge förnöja dem, ty allt retar, men tillfredsställer icke.

Andra hafva på jorden ansetts som exempel af dygd och hafva der blifvit så ärade, att deras namn gått till efterverlden. Äfven det har fått en annan

halt här, der gullet bättre pröfvas; de blifva afklädda allt glitter och se helt oäkta ut. Förvånade att se sig så annorlunda aktade, låta de sitt med slagg bemängda guld synas så mycket som möjligt; men o ve! snart se de med förskräckelse hur askgrå och fattiga de blifvit, och stå der som ett slags tiggare, sträckande ut händerna efter allmosor. Öfverallt ses dessa tiggare, ty egenkärleken är människans största och allmännaste frestelse.

Andra hafva på jorden lefvat endast för att förtäras af ärelystnadens lidelse; de hafva blifvit som lusteldar, hvilka locka och bedraga människorna. Snillen kallades de, men detta voro de icke. Det verkliga snillet har ej denna lidelse; det lyser med den rena låga, som näres af det från Gud utströmmande ljuset, och då det värmer andra, vet det, att dess ljus är ett lånadt. De falska snillena förstöra allt det, som Gud skickat till jorden för att draga dess barn närmare Honom; de taga poesi och konst som medel för vinnande af verldsliga fördelar, då det sanna snillet blir en prest i konstens heliga tempel, förande människorna till de rena regioner, der Guds ande genomtränger allt, skapande de ideal, som i konstnärens framställningar skola göras lefvande.

Andra åter komma hit aldeles okunniga om det, som fordras af en för himmelen danad ande. De hafva trott, att för människan ej gifves något tillkommande, och bortslösade derföre sina jordelif

med att äta och dricka samt göra sig glada. Dessa kunna ibland hafva varit naturligt välvilliga människor, som i grunden ej haft något ondt uppsåt, men de blifva här som ett slags meningslösa figurer, stående vid vägen och förvånade att ej finna, hvad de på jorden sökte, stå de sålunda, till dess att deras försummade jordelif blifvit dem klara och de börjat önska någonting bättre — då komma de i en skola och undervisas för att åter födas på jorden.

Om de af ljus och kärlek genomträngda vill jag nu tala.

Sen, hur den döendes blick söker liksom på förhand genomtränga det täckelse, som ännu för honom döljer det tillkommande lifvet. Hafven I ej sett, hur hans ögon stråla af saligt förnimmande, och hört hans läppar framstamma uttryck af beundran och glädje? Han ser i andanom det, som väntar honom, och då lifstråden afklippes, är han genast medveten om sitt tillstånd. Detta är dock mer sällsynt; de flesta behöfva någon tid för att komma till klarhet, en följd äfven af de origtiga föreställningar de gjort sig om lifvet bortom grafven. Förklarade skåda de, som haft lust till det högre lifvet, detta lif, och skynda sig att äfven der blifva verksamma. För Guds rikets tillväxt arbeta de med en sällhet utan gräns, och sväfvande fram bland de olyckliga och ännu lågt stående, sprida de välsignelse.

Hvilken skön tillvaro och hvilken rik ersättning för de jordiska lidanden, som ofta följa just de äldaste menniskor. Af mörker och synd är andeverlden full, och detta måste tyvärr ännu fortfara; men I, som blifvit upplysta om Guds afsigt med menniskors barn, hjälpen så mycket i eder förmåga står att rena denna eder omgifning. Låten edra lif blifva sådana, att de kunna locka dessa olyckliga allt närmare det ljus, från hvilket edra egna taga sin näring. *Eon.*

Maj 1879.

XIX.

Efter döden vill jag tala om lifvet.

Jesus har lärt eder, att lifvet skall vara en kedja af försakelser och gladt offrande; det får ej blifva sådant, att njutningen låter eder glömma pligterna mot olyckliga likar. Gån ut i verlden och uppsöken det, som förtappadt är; gören som den barmhertige Samariten, och gån ej förbi den lidande, men verken för honom, han må lida till kropp eller själ. Det är ej förstlingen af edra gåfvor I gifven åt den Högste, om I försummen dem, som lida.

Tron mig, det är svårare att lyda, än att ropa "Herre, Herre"; derföre skolen I ständigt öfva eder i denna lydnad. Låten det egna jaget tränas i bakgrunden så mycket, som möjligt, och vän-

jen eder vid att tänka på andra och tjena dem. Småningom skolen I komma så långt, att detta förr så anspråksfulla och högmodiga jag skall tiga stilla, och slutligen skall det uppgå i Gud, görande Hans vilja gerna och finnande sin högsta lycka deruti.

Om I viljen lyda Gud, skolen I få mer och mer lefva i de högre sfererna, och vi skola då kunna lyckliggöra eder med det lif, som tager sin näring af Guds rena ljus. Gud välsigne eder alla! Slutet ett förbund i det godas görande, och I skolen få många sköna stunder i lifvet.

Eon.

September 1880.

XX.

Mina vänner, jag vill gifva eder några ord till hjälp under det dagliga lifvets strider.

Oftast hafva dessa strider sitt upphof i eder egen oförmåga att lugnt bära de små vidrigheter och förargelser, hvilka uppkomma genom de olikheter, som måste finnas i de karakterer, med hvilka I lefven i ständig beröring. *Men denna nötning mot hvarandra utgör just den förnämsta uppfostran;* det är derigenom som det egna jaget skall tillbakaträngas och försakelsen blifva fullkomlig. Försöken att göra eder pligt utan knot eller tanke på eder sjelfva, glömmen gerna felen hos andra och uppsöken edra egna. Då skolen I se, att ofta har den

strid eller disharmoni, som plågat eder, haft sitt ursprung från edra egna andars oförmåga att utgå från sig sjelfva.

Med förkärlek har den ena fäst sig vid en sida af det menskliga lifvet, som för den andra kan synas aldeles utan intresse. Detta skall aldrig skilja eder ifrån hvarandra, om I hafven den rätta kärleken inbördes. Aktning för hvarje arbete, stort eller litet, endast så kan lifvet på jorden blifva fridsamt och lyckligt. Är det ej skönt att se en menniska glömma sig sjelf, offrande hela sitt lif till andras nytta och glädje? Förener eder i kärlek, arbetande hvar och en, som hans gåfva bjuder, och låten det lilla strå, som drages till stacken, ej föraktas. Stort är intet och intet smått inför Herren.

Eon.

1880.

XXI.

I kännen det visserligen godt att hvila ifrån oro och bekymmer, men en Christi rätta lärjunge måste ständigt vaka och verka; endast så försvinner den gamla menniska, som, njutningslysten och tänkande på eget välbefinnande, är ett hin därför framsteg och fullkomning. Intet af denna menniska får inkomma i Guds rike, endast det ödmjukt försakande barnet insläppes der.

Förtrösta och bär tåligt dina pröfningar, de

äro alla medel till förtärande af det förflutnas förvillelser. Tro, att Herren ser dina strider och skall låta dig segrande och jublande svinga dig uppåt mot skönare rymder. Försakelsen är det bästa medlet till förökande af andens förmåga att lyfta sig högre; och när du med oförtäckta ögon får skåda det förflutna, skall du tacksamt knäböja för den kärlek, som under alla skiften stod färdig att uppehålla det svaga barnet.

Var lugn och saktmodig, och du skall vinna dina älskade för det goda. Har du ej märkt, hur det ur jernvigt bringade sinnet framkallar liknande rörelser hos andra? Endast ett lugnt och grannliga sätt att gå tillväga kan göra andras bättre egenskaper förherskande.

O d.

XXII.

Det finnes på de olika hemmens himmel så många moln, som ej skulle taga någon hotande gestalt, om det finnes tålmod och fördragsamhet i edra hjertan. Då I sen fel och svagheter hos edra medvandrare, skullen I blott kärleksfullt lägga öfver dem den Christna ödmjukhetens erkännande af edra egna stora brister, och de olikheter, som måste finnas emellan alla skolbarnen, skulle ej mer hvarken förvåna eller förarga eder. Stark är i allmän-

het människans längtan efter sympati, men om hon öfverallt påträffade likstämmiga själar, skulle ej lifvet för henne blifva en befordran till högre klasser. För att blifva rätt nyttig på jorden måste anden aldrig vänta sig det, som tjenar till att göra det dagliga lifvet lätt och behagligt, tvertom bör han ständigt vara beredd på törnen, och när dessa djupt såra, tänka på Honom, som valde törnekronan i stället för all jordens prakt och makt.

Öfven eder i allt, som sårande träffar det ömtåligaste af edra väsen och lären eder att älska korset.

V . . . t.

XXIII.

Ville du försaka den glädje, som en utöfvad pligt gifver? Tro, att det rena guldets finnes på botten af den bittra kalken; för den modigt till dina trötta, törstande läppar, och drick, till dess att du finner detta guld. Var förvissad om, att då oförgängliga sanningar nedfalla från det hem, dit du ställer kosan, skall du blifva fri från den ena bojan efter den andra, och förståndet skall skärpas mer och mer. Offra dig gladt och låt ej ditt anlete berätta derom. Finnes det något offer för stort, då evig fröjd ligger som det rena guldets i botten? Veta är ett,

älska ett annat; men i kärleken ligger det högsta vetandet gömdt.

.....

XXIV.

Sorgen och glädjen.

○undvikligt är lidandet på jorden. I olika former finner det sig hos hvar och en, görande sitt arbete på deras fullkomning, som, om de ständigt finge lefva i lyckans och glädjens solsken, skulle utvecklas till blommor utan doft, eller till verldsliga och på allt andligt innehåll fattiga varelser.

Den så fruktade sorgen är ett välsignelse medförande regn, som låter blomman öppna sin kalk för himmelens klara ljus. Sorgen med sin mörka dräkt har inom sig ett ljus, som, då människan rätt förstår henne, småningom förvandlar henne till en ljuft leende engel, bärande på sin panna fridens stämpel och gifvande sina rätta vänner bönens dyrbara gåfva.

Glädjen kan äfven blifva en helt annan, än människorna tro henne vara. Blid och stilla, blygt gömmande sig för verldsbullret, väcker hon till lif sköna känslor af tacksamhet och kärlek, en önskan att åt andra meddela den sällhet man sjelf njuter, och en ödmjuk bekännelse af ovärdighet till det goda hon medfört.

Skiftande emellan sorg och glädje är de flesta jordebarns lif — det måste så vara — och som budskap från Herren skola de båda betraktas. Deras vrångbilder kunna deremot intet godt uträtta.

Den sorg, som är efter Guds sinne, verkar bättring till salighet. Så är det ej med dess vrångbild, den sorg, som är en ständig klagan öfver misslyckade beräkningar och ojemnt fördelade lotter, eller ett oupphörligt sörjande för morgondagen och oförståndigt köpsläende om världsliga egodelar, hvilka, när de uteblifva, göra hjertat bittert och afundsamt.

En sådan sorg har intet ljus under den mörka dräkten, ty hon heter i grunden missnöje och här rör från människans brist på andlig lyftning. Sorgen är då en tung börda, som fyller anden med slagg, hindrande det guld, som kan finnas, att komma i dagen. Stackars mot jorden ständigt böjda plantor! De hafva ej förmåga att resa sig och glömma slutligen, att de öfver sig hafva en himmel, der de kunde hemta ljus och näring.

Glädjen, jag menar dess vrångbild, har en helt annan förmåga att göra själen fri från tärande omsorger. Hon gör människan till en flygtig, skimrande fjäril, skyndande från blomma till blomma, och ständigt sökande nya föremål för sitt njutningsbegär.

Sådan kan glädjen ännu vara harmlös, men då hon tröttnar på dessa mer ytliga förströelser, söker hon starkare retelser, och då kommer den verk-

liga vrågbilden i dagen. Hon kan då urarta till de vildaste orgier, och, en lastens tjenarinna, drager hon ned människan i en dy, från hvilken det är svårare att resa sig, än från de tunga jordiska omsorgerna.

Glädjens dyrkare äro legio, och de hafva en lång väg att vandra, ty från rosor förvandlas deras njutningar till de hvassaste törnen, och genom oräkneliga snår, uppfyllda med farliga ormar, måste glädjens dyrkare mödosamt bana sig väg till det område, der den rätta glädjen åter kan finnas.

Jag har gifvit eder detta meddelande för edra vänners skull, för deras, som ännu i världens hvimmel löpa fara att misstaga sig, ty der ikläda sig vrågbilderna ofta en dräkt, som lätt kan bedraga den oerfarna ungdomen. Låten aldrig den kärlek förkolna, som ömt och med varsamhet räddar åt himlen de unga, ännu så omisstänksamma hjertan, som tro sig i detta världshvimmel finna gensvar på sina bästa känslor.

Eon.

XXV.

Mina vänner! Jag vill nu tala något om de erfarenheter jag får göra, genom beröringen med de för Guds rikets tillväxt arbetande. Ofta får jag följa dem för att lära, och de föra mig till en skön och

harmonisk verld, der alla de för samma mål arbetande genom gemensamma forskningar stärka sig till kommande värf. Fastän denna verld är helt och hållet andlig, finnes der en oändligt fin materie, som bildar föremål, hvilka se lika verkliga ut, som eder omgifning. Så finnes t. ex. byggnader, der friden tycks hafva bofast sig, och der sjelfva arkitekturen kan liknas vid toner, emedan de blifvit bildade genom den harmoni, som genomgår denna verld. Af strålande solljus ligger hela naturen liksom genomskinlig, lysande i de praktfullaste färger, och förklarade ser jag här många gåtor, som på jorden gjorde mig hufvudbry. Musik, färg, poesi, konst, allt hänger tillsammans, styrdt af samma stora skönhetslag; formerna äro olika, men innerst är det samma skönhet, som ger uttryck deråt. Fastän mina ögon blifvit mer öppna för allt detta, finnes det så mycket, som ännu måste förklaras för mig, och de andar, med hvilka jag får följa, göra det så tåligt och kärleksfullt. Af ljus har allt från första början blifvit danadt, och till ljuset måste allt återkomma. Ljus, sanning och kärlek, dessa tre, skola en gång fylla hela Guds skapelse, och förstörda former skola ej mer finnas deruti. Vederstyggliga äro de från mörkrets rike kommande skapelserna; jag ser ibland varelser så förfärliga, att äfven mitt eget väsen vill sammankrympa dervid — men Gud har gifvit mig förmåga att rätt ödmjukt bedja, och detta bevarar mig, annars skulle skådandet af detta mör-

ker göra mig till en feg stridsman. Förlorad är den, som ej låter Herren vara sitt allt. — Han är kraften, som uppehåller både små och stora.

Af förflutna tiders förvillelser har jag behållit minnet; jag vet och ser allt klarare, att af mig sjelf förmår jag intet, och lemnar mig att omskapas af Herren utan förbehåll. Förnyelsen kan ej försiggå utan strid och arbete, men striden skall gå allt lättare och arbetet likaså, i den mån anden villigt kan följa Guds maning. O, hvilken oändlig kärlek, som nedgjutes äfven till de lägst stående! En förbiilande engel kom nyss som en ljuflig fläkt från andens ursprungliga hem, och från hans läppar utgingo ord af frid och tröst till alla de olyckliga, som stodo i hans väg. Jag såg honom med sitt finger vidröra en eländig varelse, och stärkt deraf kunde denne lättare röra sig framåt. Kärleken har en förunderlig makt, och genom denna makt skall hela Guds skapelse slutligen kunna lofsjunga Honom. Ofta ser jag hela skaror af högt stående andar komma liksom rensande luften från orena ämnen; de kunna ibland stanna på någon plats, der det onda bedrifves, och då de lemna den, har den blifvit helt och hållet förändrad.

C. H.

XXVI.

Jorden är en af de lägre skolorna, derföre måsten I ännu genom tukt och aga uppfostras. Stackars felaktiga barn! I förstån ej edert eget bästa, och gören lidandet nödvändigt.

Jag vill gifva eder en bild af det högre lifvet för att uppmuntra eder till tålmod och ödmjukhet.

Våra sysselsättningar äro ej alltid så beskaffade, att de tillåta oss njutning. Men då vi hafva en fristund, samlas vi i någon luftig sfer och göra den plats, vi valt, till det skönaste område genom ditförandet af de föremål vi äga af konst eller annat vetande. Då vi vilja göra musiken till vårt studium, taga vi ur atmosfären de erforderliga materialerna, och som genom ett under hafva vi framför oss en mängd instrument, på hvilka vi utföra symfonier, så herrliga, att knappt den störste af edra tonsättare haft en aning derom.

Den himmelska musiken liknar en sakta framglidande spegelklar flod, der intet kan återspeglas, som ej är fullt harmoniskt, och der inga dissonanser förekomma. Hela tonskalan är så ren och så väl sammansatt, att den kan gifva helt andra resultat än hos eder, der ofta de största svårigheterna och de invecklade tonsatserna mest beundras. Meniskoanden har genom sitt fall glömt de himmelska harmonierna, och när han någongång i ett klarare

ögonblick erinrar sig små obetydliga delar deraf, blifva dessa som ojemna kantiga pärlor uppträdda på ett band af det sköraste slag, som derföre lätt brister, kastande pärlorna hit och dit i vild oordning.

Öfver det tempel, der de sköna konsterna äro hemma, står i lysande bokstäfver en inskrift, som endast den sanne konstnären rätt förstår. Då han der inträder, vet han, att hans kall är allvarligt och ej kan utföras utan den högsta, renaste inspiration. Hvad skall man deremot kalla dem, som utan detta medvetande öfverskrida dess tröskel? De blifva som ett slags automater, gifvande endast själlösa ljud, och neddragande i stoftet det heliga; ty konsten är helig, har utsprungit från Gud, skönhetens och sanningens medelpunkt, och när hon vanställes, förlorar hon det ljus, som skulle besjåla henne.

Ofta hafva vi våra samlingsplatser bestämda så, att vi alla, som hafva kärlek till de sköna konsterna, kunna mötas, fortsättande våra studier som en jemn oafbruten kedja. Klarhet och lugn eftersträfva vi i främsta rummet, sedan komma de andra villkoren helt naturligt. Tänken eder en samling af ljusa och lyckliga väsen, så njutande af gåfvorna från skönhetens rike, och med instrument helt lätta och villiga att följa andens inre maning. Vi behöfva endast låta tanke och känsla vidröra de fina rörliga strängarna, ingen materiel vidröring alls;

de gifva ljuden lika skära och klingande, som andens inre harmoni bjuder.

Vår största njutning är dock att kunna till ett lidande människobröst nedsänka den guddomliga harmonien. Då klinga för oss de renaste tonerna, och de klinga evigt genom verldsrymden, blifvande allt rikare och skönare. Menniskohjertat är det instrument vi helst vilja stämma till helig harmoni, derföre gå vi från våra konstnjutningar gerna till eder, älskade vänner. Olika beskaffade äro de instrument vi så vidröra; ej alla gifva tillbaka den ton vi önska, men med tålmod och en aldrig tröttande kärlek skall dock harmonien segra och de mörka dissonanserna fly. Öfverstrålad af ljus, skall hvarje ton en gång passa in i den himmelska tonskalan.

Kära vänner! En tid nalkas af stor disharmoni; människorna skola förföras af fanatism, och det skall blifva ett chaos af vild oordning. I, som blifvit upplysta om lifvets sanna betydelse och mål, kunnen åtminstone försöka att bringa ordning och ljus till de ostämnda instrumenten, och när ändtligen den vilda striden saktat sig, skolen I sjunga till ro de stackars lidande människohjertana.

Farväl för denna gång! Varen tåliga och underkasten eder villigt de prof, som vänta eder på orden; slutet blir välsignelse och frid i Herren.

Eon.

XXVII.

Med stor kraft skall den konstnär blifva utrustad, som en gång på jorden skall åter upplifva den heliga elden på konstens altare. Fri från det slagg, som ännu hindrar denna eld att flamma upp i ljus låga, skall den värma människornas hjertan på helt annat sätt. Konstens tempel skall då ej mer ohelgas genom sinliga bilder, ty både musikens och målarkonstens toner skola harmoniskt återgifva den högre renare inspirationen. Den konst, som af eder sättes så högt, bildhuggarekonsten, skall på samma sätt renas från sinlighet, och en naken bild, der endast det kyska uttrycket blir rådande, skall hos betraktaren framkalla den renaste njutning och beundran af den störste Konstnären.

Musiken är dock den andligaste uppenbarelsen af konsten. De försvinnande tonerna äro så fint formade, att de ej kunna förnimmas af ögat, derföre taga de i stället andens renaste område i besittning, der vaknande till lif, och görande den, som förstår dem, till det trogna käril, som af Gud anses värdigt att emottaga Hans rena ideal.

Realismen skall ej vara ett återgifvande af förstörda former, men en aning om de ursprungliga och fullkomliga.

Konsten står nu lågt på jorden, men när den tid förgått, som skall betecknas af stora lidanden

och strider, skola helt andra uttryck visa sig från konstens idkare; taflor, innehållande religiösa och sedliga lärdomar, musik, lyftande menniskoanden till renare sferer, och bilder, gifvande honom en idé om de väsen, som der lefva, skola predika fullkomning lika tydligt som de andliga talarne; och då först skall äfven teatern blifva en sedlig läroanstalt, framställande dygd och last i deras rätta gestalt.

Älskade vänner! Gören eder ett fast och starkt fäste att hålla eder vid under de många svåra och farliga vindkasten på lifvets haf! Bedjen varmt, och hållen eder alltid vid det styre, som är det enda säkra, Guds ord. Då I stundom fån kasta ankare i en lugnare vik, skolen I tacksamt njuta den beviljade rasten, men städse vara redo att åter lätta ankaret, när den högste Styresmannen bjuder eder att gå ut till hafs. Låten ej de högt svallande böljorna skrämma eder, men sen omkring eder, och rädden de stackars skeppsbrutna, som sittande på de kala skären sakna allt stöd.

Gud välsigne eder! Mätte den sköna vissheten om en alltid närvarande Försyn stärka eder under lifvets strider!

Eon.

XXVIII.

Jag såg en gång under mina färder i rymden en stor stjerna förmörkas. Dess strålar, som förr sträckt

sig så långt, drogos tillbaka och snart såg den ut som ett mörkt och kallt klot utan lif. Hvad betydde denna syn? Den skulle lära mig, att ifrån det största till det minsta Guds eget ljus måste vara näring för allt, och denna stjärna hade varit ett hem för andar, som uteslutande rigtat sina blickar på det för dem synliga lifvet, aldrig tänkande på dess ursprung. De hade varit materialister och dyrkat naturen som det enda upphovet — derföre måste deras verld förmörkas och slutligen helt och hållet stelna till materia utan det lif, som anden förmår gifva den. Starka andar, hade de trott sig kunna genomtränga alla djup; och slutligen kommo de till den gräns, der ett oförgängligt lif måste upptäckas, men der stannade de, och, förnekande Gud, blefvo de förstelnade med sin boning.

Uppväckas skola de en gång ur sömnen och, genomgående alla utvecklingens grader, blifva ödmjuka tjenare i andens rike.

C. H.

XXIX.

Då jag först kom hit, var jag mycket omogen och oförståndig i de ting, som röra anden. Förlorade förmågor återkommo dock småningom och jag såg allt klarare min väg.

Det var underligt att skåda tillbaka på den långa kedja af tillvaror, som blifvit mer eller mindre

försummade, men som genom Guds nåd dock bidragit att föra anden något närmare det mål, som en gång af alla skall hinnas. Den såg mycket mörk ut, denna kedja, och Guds kärlek ensam bevarade mig från en fruktan, som skulle hafva förlamat mig.

Snart fick jag komma till en skola, der det lärdes mig, att Christus blifvit sänd till jorden, då tiden var inne för de fallna andarnas återvändande till Fadershuset. Hans sändning blef mig klarare genom det, som jag härifrån fick se på jorden. Jag såg, att hvarje ande måste genom lidandet småningom återvinna sin renhet och oskuld; måste blifva som ett barn; och från det oförgängliga emottaganden undervisning, som fordras, för att blifva en för Guds rike allt mer mognande ny menniska. Kristus skulle åter framställa den bortglömda urbilden, och genom det fria offrandet af sitt lif för den fallna menskligheten skulle Han frälsa henne från det mörker, som så länge beherskat henne. Kristus är Guds Son, och himmelens härar lofsjängo Honom, då Han segrade öfver frestaren, liksom då Han uppgaf sin anda på korset. Han har, före alla andra skapade englar och menniskoandar, från Guds eget sköte blifvit född till urbild för alla. Gudamenniskan blef kött och bodde ibland jordens barn för att göra det möjligt för dem att återkomma till det bortglömda Fadershuset; och högt ofvan himlarna finnes Han ännu, ledande Guds förlorade söner på vägen. Han är för oss alla det mål, till

hvilket vi skola sträfva, och Honom egna vi vår varma kärlek, på samma gång vi dyrka Fadren i anda och sanning.

När jag blifvit öfvertygad om sanningen af Christi sändning, så fattad, fick min ande förmåga att lyfta sig högre och jag öfverflyttades till en andeverld, der jag ej mer såg några olyckliga eller mörka andar. Det kom en känsla öfver mig af frihet och lust att komma allt högre. Det var som om hela rymden stått mig öppen, och som om vingarna vuxit. Allt såg större och klarare ut, och det ljus, som belyste alla föremål, tycktes härröra från en andlig sol, mycket långt borta ännu, men lysande med en kraft, som äfven på afstånd kunde genomtränga allt. Stor var min glädje och tacksamhet; jag kände hur Gud kom mig att älska på ett helt annat sätt än förr. Mitt hjerta vidgades liksom min synkrets, och jag viste, att detta skulle fortfara, alltmer tilltagande i styrka. Skön var denna andeverld, der intet mörker fans, och der endast kärleken dref alla till verksamhet.

Sedan blef jag af en hög och sanningssökande ande förd till en krets, der jag skulle lära mig de sanningar, som genom fallet blifvit glömda. Jag fick se det paradiset, der menniskoanden först undervisades af himmelska väsen, och der sjelfva naturen hade ett språk, som de småningom skulle lära att förstå, men som de försökte att genom brytande af Guds befallning i förtid tillägna sig. Jag såg hur

de första människorna, förflyttade till lägre världar, som stackars förstörda mästerverk allt mer förvildades och slutligen genom många svåra lidanden hunno den tillvaro, der åter urbilden skulle visa sig för dem i Christi person. Guds kärlek kunde ej lida att längre se dem utestängda från det ljus, som de förverkat genom olydnad, och Han skickade ned i mörkret den renaste strålen deraf.

Mitt närvarande lif är lyckligt och mycket verksamt; jag lefver i en krets, der det finnes mycket att lära, och der hela skaror af ljusa andar sprida vishet och kärlek. De lära oss att se med helt andra ögon; och det, som förr syntes mig efterföljelse af Christi lära, är nu endast ett tomt och fåfängt tal — hvad är det emot att i kärlek kunna offra sitt lif för de lägsta varelser, att vistas bland dem hånad och oförstådd.

U—a.

1883.

XXX.

Kärlek heter den grundton, som måste liksom uppbära de andra olika beskaffade, men för den stora harmonien nödvändiga tonerna. Finnes ej denna grundton, blir hela sammansättningen oduglig och lik sönderplockade verk, omöjliga att sammanfoga.

Christi lära bygdes på kärlekens grund; därför kan den aldrig förstöras. Endast lösa pry-

nader eller tillbyggnader hafva gjorts derpå, hvilka, då tiden är inne, af sig sjelfva skola sönderfalla. Gud har i sin vishet låtit människorna sjelfva öfva och pröfva sina krafter för att göra dem starkare, och en gång mer fasta i den öfvertygelse, de genom strid och arbete tillkämpat sig. Kärleken var den grund eller hörnsten, som Christus nedlade och som bygningsmännen bortkastade, men som orubbligt ligger qvar, den surdeg, som skall genomsyra hela degen, och som nu skall från den högre andeverlden allt mer predikas för människorna. Sanningens ande skall taga af Christus och samla det himmelska manna, som i det rikaste mått skall nedergjutas öfver människors barn.

Jag kom en gång under mina färder i rymden till en sfer, der jag hade en erfarenhet, som jag nu vill meddela. Framför mig stod en stark bergvägg, nästan rak och aldeles utan några spår till växtlighet. På dess högsta punkt låg ett tempel, så nära sjelfva kanten, att det nästan såg ut, som om det varit fortsättning af stenen. Mot detta tempel såg jag en ljus gestalt röra sig från en annan sida, och straxt derpå såg jag honom framträda emellan de pelare, som uppburo façaden. Han betraktade mig med ett strålande anlete, liksom ville han locka mig till sig, men med sorg såg jag omöjligheten deraf, och missmodig böjde jag ned mitt hufvud och gret. Då kände jag en lätt vidröring, och vändande mig, såg jag den strålande gestalten helt nära mig.

Nästan insvepande mig i sin glänsande hvita mantel, förde han mig uppåt, jag vet ej hur, och snart stod jag bredvid honom emellan de sirliga pelarne. Hvad jag derifrån såg, skall jag aldrig glömma. Ty plötsligt hade hela landskapet förändrat sig, och i stället för berg och skog låg framför mig ett stort haf, lugnt som en spegel, så lugnt, att det troget återspeglade de lätta rosenfärgade moln, som flöto på himlen. Långt bort vid horisonten syntes en strimma land, som långsamt liksom närmade sig, och slutligen visade sig vara en stor ö, full af herrliga hunder och boningar, liknande det tempel, i hvilket vi stodo. Denna seglande ö var en andeboning, som likt en hägring uppenbarade sig för att efter en stund försvinna, lemnande rum för en annan syn, ändå skönare, ty den hade intet, som af mig kunde kännas igen. Den var framsprungen från en högre sfer, än jag ännu fått se, och visades mig endast som en uppmuntran till arbete på min fullkomning. Den ena taflan lemnade rum för den andra och gestalten vid min sida tolkade betydelsen af det jag såg. Slutligen då hafvet åter låg der lugnt, endast återspeglande himlen, lades samma lätta hand på min skuldra, och jag stod åter vid foten af den lodräta klippan. Jag förstod nu, att denna betydde det arbete jag måste utföra för att kunna hinna den grad af fullkomning, efter hvilken jag längtade. Och bedjande en innerlig bön, kände jag lyckan af att vara ett litet barn i Guds rike.

“Varen fullkomlige så, som min himmelske Fader fullkomlig är“, ljöd en röst helt nära mig. Och då jag vände mig efter ljudet, stod framför mig samma gestalt, men ändå mer strålande, pekande uppåt mot en ljus punkt, som alltmer vidgade sig, till dess den slutligen tog form af en menniska. Men det var ej en menniska sådan som vi — det var Christus.

L—l.

XXXI.

1884.

Älskade vänner! Lifvet här är så skönt, då anden kommit till den utveckling, att han förstår Christi ord: “den störste skall vara den minstes tjenare“. Det ligger en så stor njutning i att helt och hållet glömma sig sjelf för andra och att få verka i kärlek bland de stackars eländiga, som gått förlorade på lifvets stormiga haf, och som de kärleksfulla andarne uppdraga ur djupet, vårdande dem och görande dem färdiga för en bättre seglats. Det är min största glädje att få följa dessa barmhertiga Samariter som en ringa tjenare och så få öfva mig i den uppoffrande kärlek, som skall vara kännetecknet på de sanna Guds barn.

Ofta har jag varit vittne till de stackars skeppsbrutnes första uppvaknande här. De känna sig förvirrade af det ljus, som möter deras vid syn-

dens mörker så vana ögon, och de tillsluta dem åter, till dess att de blifvit öfvertygade om, att deras egen synd gjort dem ljusskygga, och ångren frampressat från deras läppar en varm bön om förlåtelse. Då kunna de åter se upp emot ljuset och börja vandra på en annan, bättre väg.

Gifven Gud edra hjertan att omskapa och frukten ej döden! Den är endast ett steg in på ett annat område, och bör ej förskräcka den, som rätt innerligt längtar efter Guds rike och Hans rättfärdighet.

E. L.

XXXII.

Min verksamhet har ökats i den mån jag sjelf kunnat emottaga den gudomliga kärlekens lifgivande kraft, och nu får jag nedsänka mig till jordens mörka nejder att der arbeta. För att gifva eder en föreställning derom kan jag här teckna en tafva från denna verksamhet.

Jag kom in i ett fattigt hem, der lasten tagit sin boning. Der såg jag en ung flicka stående på barndomens gräns och, lydande sin fader, på väg att offra sig åt en gammal rik vällusting. Jag såg hur oskuldens rodnad färgade hennes kinder, och hur hon i sitt hjerta bad om förskoning. Då hviskade jag i hennes andliga öra: "behåll dig ren, och Gud

skall hjälpa din fader, utan att du blir lastens rof". Ett ögonblick tvekade hon, sedan brast hon i gråt, och jag såg den grymme fadren jaga henne ut i den mörka natten. Men jag följde henne troget och ledde hennes steg till ett annat hem, som jag kände, och som emottog henne med kärlek som ett lam, värdt att rädda för herberget. Der blef den unga flickan uppfostrad till sjukvårdarinna. Och snart såg jag en annan tafla. Hon satt då vid sin af dryckenskapen förderfvade faders dödsbädd, gifvande honom tröst och lindring.

Oförgänglig glädje uppskär anden, när han så kan förhindra det ondas seger i ett menniskohjerta. Guds kärlek är en sol, som genomtränger det djupaste mörker, och vi äro endast ett slags svaga ljushållare, men som blifva stärkta, då vi sjelfva låtit genomtränga oss af detta ljus.

C

XXXIII.

Det är ej alltid det, som tilltalar oss mest, som är lämpligast för vår uppfostran. Min smak för resor var ett hinder för min utveckling, fastän jag trodde mig hafva så godt deraf. Det var ej annat än en finare egoism och njutningslystnad. Så snart det blef mig klart, att så varit, valde jag derföre en sysselsättning, som ej alls tilltalade min lifliga

fantasi. Jag stannade länge på samma plats, görande tienst åt de andar, som skola verka på de från jorden nyss komna och väcka dem till medvetande om deras nya ställning. Det är ej lätt att förklara för dem, hvarföre de kommit till ett helt annat tillstånd, än de sjelfva väntat, ty deras förra undervisning har gifvit dem en helt och hållet origtig föreställning om lifvet här, och de flesta stå alldeles tafatta, ej vetande hvar de äro. Stackars barn! De hafva sällan den tro på Guds oändliga kärlek, som kan låta dem se alla sina stora brister utan att förskräckas, och derföre måste de försigtigt föras fram till den sanningsspegel, i hvilken alla skola förr eller senare se sig sjelfva.

Oförgängligt lif är ett ord, som anden ej kan förstå, förrän han har insett den stora nödvändigheten af fullkomning; och denna fullkomning kan ej ske annat än stegvis — hvarje tillvaro är ett steg på hans eviga vandring.

Det finnes här en så brokig blandning, ej allenast af racer, men af de mest skiljaktiga naturer. Bredvid den lugna och ännu liksom oväckta står en förtviflad och för sitt tillkommande fasande ande, som tror, att Gud skall krossa honom till ett intet, och derföre anropar de goda andarna om tröst och hjälp. En annan löper hit och dit, förvirrad sökande de gamla bekanta föremål han har lemnat på jorden. Andra tro, att de skola insläppas i de saligas boning, derföre att deras Frälsare för dem lidit

korsdöden, och de blifva förvånade, när de slutligen måste höra, att de ännu ej äro passande för denna boning, just emedan de låtit Christus endast blifva en täckmantel för deras synder. De hafva byggt på lösan sand, och nu måste de med blygsel sitta ned bättre. De flesta så kallade christna äro ännu af detta slag; de hafva ropat Herre, Herre! men ej gjort Fadrens vilja.

Ibland har jag sett barn komma hit. De hafva endast lefvat kort tid och hafva ej kunnat synda medvetet. Men här blir barnet åter en fullväxt ande, som ser sin hela bana tillbaka, vetande att han varit en fallen och långt från Fadershuset irrande förlorad son, som nu ändtligen slutat vandringen genom jordens trånga mörka försoningsort.

Ofta få de redan för andra sferer färdiga andarna gå ned till detta mörker för en kort stund, verkande, ehuru nästan omedvetet, genom den kärlek de ingifva och som, när de gå bort, drager deras efterlemnade kära mäktigt till de ting, som ofvantill äro.

Öfverflyttningen till andra områden i andeverlden sker sällan utan att anden sjelf längtar till högre utveckling, och många stanna frivilligt på ett lägre stadium, emedan arbetet afskräcker dem. De äro hemfallna åt en lättja, som gör dem odugliga för den utveckling, hvartill anden blifvit skapad.

Det finnes så många förhållanden här, som i en viss mån likna jordens — så t. ex. finnes det skolor, der de så litet färdiga lärjungarna undervisas i de aldra första grunderna till det andliga vetandet. Det är, som då de små jordebarnen skola lära sig först stafva och sedan läsa innantill. Oftast är det början, som är svårast, och då barnen hunnit så långt, att de lärt sig älska den nya kunskapen, går det fortare framåt.

Straxt invid kan en annan skola finnas, der helt andra kunskaper äro föremål för studier. Då kan det vara högre andar, som för en tid tagit plats der, och från deras sfer komma liksom klara ljusstrålar till hela omgifningen. De hafva uppdrag att öfvervaka de många skolorna omkring dem, och under tiden studera och forska de sjelfva.

Mina vänner, det fans hos mig mycket, som här blifvit bortrensadt som ogräs, men det är ej med sorg jag nu ser det förflutna. Jag vet, att jag endast är ett helt litet barn i Guds stora rike, och att Han skall af detta barn göra ett färdigt verk.

Som jag sade, är det min pligt att emottaga och lära de från jorden nyss komna, men jag har äfven ett annat fält, der jag försöker verka för Guds rike. Jag får ibland med de goda andarna följa till de mörka trakter af andeverlden, der de af synden fängslade hafva sina afskiljda platser. Liksom cellfångarna hos eder äro de lemnade allena att tänka öfver det förflutna, och ofta äro de i ett

så absolut mörker, att ej en enda liten ljusstrimma kan till dem intränga. Stackars olyckliga varelser! Många af dem äro så förtviflade och så mörkrädda, att de nästan likna vansinniga, och gerna, om det vore möjligt, skulle vilja förinta sig sjelfva.

När det tillåtes, och deras tillstånd blifvit sådant, att de kunna emottaga någon tröst eller lindring, få vi tala till dem; men de kunna ej se oss, förrän de kommit så långt, att fruktan för en evig fördömmelse vikit för tron på en möjlig upprättelse. Då blir det skymning omkring dem, och småningom öfvergår denna till mer ljus, allt efter den inre klarhet, som inkommit i deras andar.

M . . . a.

XXXIV.

Jag kommer för att låta eder höra, huru lifvet gestaltar sig för mig här i denna underbart vexlande och brokiga verd, der alla få sin sanna prägel och ingen convenance låter dem se lika ut.

För den, som nyss kommit hit, är det ej så lätt att reda alla sina intryck, men det kommer småningom klarhet, och det gläder mig att se, huru de, som på jorden varit föraktade, här ofta blifva anvisade platser högre upp, än de, som varit aktade som riktiga dygdemönster, men som ej inom sig haft den heliga eld, som endast en gudomlig kärlek

kan sända. Jag har här ibland sett de eländigaste tiggare med af smärta förvridna anleten. De hafva med förskräckelse måst utbyta sin prålände jorde-drägt mot dessa dem knappt skylande lumpor.

Framför det oändliga lif af fullkomning, som förestår mig, ser jag liksom en tunn slöja, täckande det tillkommande; men der bakom är så mycket strålände ljus, att det drager mig till sig liksom magneten jernet, och min vilja böjer sig allt mer för nödvändigheten af de många prof, som måste genomgås, innan anden får rätt bada sig i detta ljus.

Öfver mina föregående tillvaror på jorden har jag redan börjat tänka. De stå nu så klart för mig med sina många stora förvillelser, och det är som om den senaste varit en sammanfattning af de båda närmast föregående. Det var som en stor och mächtig herrskare öfver en stat jag i den första framträdde; derefter blef jag en fattig sjöfarande, som ej hade mer än sin lilla farkost och som af den stora oceanen lärde sig att *i allt* se Gud.

När stormarne hveno i seglen, visste jag, att den Högste styresmannen kunde lugna de upprörda vågorna, och när det var stiltje, och himlen speglade sig uti dem, såg jag den kärleksrike Fadrens anlete, leende emot sitt stackars beroende barn. Mitt tycké för sjön fortsattes i min senaste tillvaro och hade jag stannat dervid, skulle möjligen min karaktär fått en mera religiös riktning, men det var min bestämmelse att pröfvas genom beröringen med pen-

ningen. Jag blef hvad man på jorden kallar rik, men Gud räddade mig från att göra guldet till min afgud.

— — — Jag har nu fått börja ett studium, som särdeles intresserar mig. Det är ljuset och dess förmåga att både fördelas i strålar och att sammanlöpa i stora centrer, hvarifrån en kraft utströmmar, som småningom skall värma och lysa hela skapelsen. Jag menar ej det vanliga solljuset; detta hade jag ju förut kunskap om, nej, det, jag nu talar om, är af rent andlig natur och är källan till allt lif och all varelse i universum. Detta ljus kan kallas Guds egen andedrägt, som Han låter utströmma till skapelsen, och hvars uteblifvande skulle förorsaka en fullständig död.

Ack! huru fåkunniga äro ej människorna. De tro, att materien i sig sjelf skulle ega denna kraft. Den skulle till och med ej kunna existera ensam och den förutan.

Inför den storhet, som allt mer utbreder sig för mina häpna blickar, böjer jag mig djupt, blifvande allt mindre och obetydligare i mina egna ögon. Stackars pygméer äro vi alla, som skulle förintas, om ej skaparen uppehölle oss med sin outgrundliga kärlek, denna oändliga kärlek, som slutligen skall segra öfver syndens mörker och förvandla allt till strålände ljus. Ja, ljus, ljus! det är andens sanna längtan och mål.

XXXV.

Försatt i ett slags extas, blef jag lyftad högt upp, och det tilläts mig att skåda in i en sfer, som kallas himmel. Från sjelfva omgifningen deraf kommo sånger, hvilka liksom invaggade min ande i en skön hvila, och jag såg en syn.

Klar och skinande af Guds eget ljus kom en gestalt till mig. Tagande på min mun, gjorde han mig i stånd till att tala med honom ett språk, som jag annars ej hade förstått. Från hans läppar utgingo ord af kärlek och vishet, han lät mig förstå, att intet sanningsfrö kan förgås, det måste växa genom evigheten och blifva sådant, som Gud lät det utgå från Hans eget väsen. Alla villfarelser äro fördunklade sanningar och skola en gång, afklädda de falska färgerna, stråla i ljus och klarhet.

Framför mig fans ett stort spegelglas, i hvilket jag på samma gång kunde se det renaste ljus och det svartaste mörker; jag såg hur ljuset småningom inträngde i mörkret och hur detta slutligen aldeles försvann. Den lysande gestalten sade mig, att så skulle det ske i hela den skapelse, som för-mörkats genom synden, och att Christus var det ljus, som, kommande från Guds eget sköte, hade till sin mission valt detta verk.

Ifrån det snart aldeles ljusa glaset såg jag nu en stråle framtränga, hvilken, tagande form, blef

den skönaste uppenbarelse jag någonting sett eller får se, ty det var Herren Christus sjelf, i kärlek nedskådande på mig. Det var som om en eld ljuft värmande nedträngt i min ande, och jag kände en gränslös kärlek och tacksamhet till Honom, som nedsteg i jordens fängelse, lidande smälek, och som intill döden följde sina bödlar med den varmaste kärlek. Ack! hur litet förstod jag ej på jorden Hans sändning — nu vet jag, att utan Honom hade jag sjelf i evighet förblifvit mörk. Kristus talade ej till mig, och ändå var det, som om jag hört ord af det rikaste innehåll. Han stod så framför mig en stund, sedan försvann Han i det ljus, som följt Honom, och den Guds tjenare, som ledsagade mig, sade, att denna uppenbarelse skulle hvarje ande en gång få, när han kommit så långt, att han kan förstå den.

Jag var genom åsynen af min Frälsare liksom blifven en annan varelse och kunde nu utan möda se in i den sfer, vid hvilken jag sett synen. Med hela skaror af ljusa luftiga väsen såg jag trakter af det herrligaste utseende befolkade. De hade så mycket att lära äfven dessa, och jag såg dem samtala med englar, nedkomna från det rent andliga solsystem, som innerst uppehåller hela den öfriga skapelsen. Från den höga toppen af ett fullt beväxt berg nedskådade ett tempel; det hade sina olika pelarrader, utgörande särskilda områden, och der fingo de lyckliga lära af himmelens saliga innevånare en vishet,

som skulle föra dem till det rena tillstånd, der ej mer materien finnes sådan, att den af oss kan fattas eller ses. Ibland de varelser, jag såg, voro några, som jag kunde igenkänna genom den blick, som gifvits mig öfver mensklighetens historia, och de hade ännu minnet qvar af jorden, ty de visste, att jag var en gäst, som nyss lemnat den.

E . . . e.

XXXVI.

Mina älskade! Jag kommer med glädje, och vill i dag tala om den andeverld, der jag lär en högre vishet.

Det har behagat Gud att göra mig till en lärjunge af de långt i utveckling hunna andar, som här hafva en verkningskrets, och det är med det ödmjukaste erkännande af min okunnighet, jag insuger all den andliga näring, som gifves mig. För litande på Guds kraft i den svage, emottager jag blott, och tackar Herren för Hans stora nåd. Det är fortkomsten till målet, som genom dessa andars förädlade inflytande skall påskyndas, och jag är lycklig öfver all beskrifning, mina älskade, att äfven kunna genom dessa meddelanden gifva eder ett medel dertill.

Jag kom till en punkt af universum, der verdarna äro så tätt sammanhopade, att de kunna kal-

las lysande städer i ett stort vidsträckt rike. Der har det urljus, som skapat allt, blifvit så starkt, att natt eller mörker ej mer finnes. De andar, som der framleva ett lif af saligt skådande, finnas äfven i den del af universum, der harmonien störës genom synden; de äro de englar, om hvilka Skriften säger, att "de stå inför Guds thron, tjenande Honom natt och dag". De flyga som blixten, dit de äro kallade eller sända att befrämja Herrans verk, och der de fara fram, renas atmosfären. Då blifva äfven människorna, som ännu stå så lågt, benägna för det goda, och de hafva ofta deras inflytande att tacka för de stora förändringar, som ske till det bättre, både i det enskilda och allmänna.

Tagen den skönaste målning af himmelen, som människans renaste fantasi kunnat skapa, och den skall blifva som en grå färgton emot den glans, som framträder, då någon af dessa himlar visar sig för oss. Allt är så lätt och genomskinligt, att det knappt kan uppfattas af våra ännu vid sådant ljus ovana ögon, och ändå är det en verklighet, som står der med all sin hänförande skönhet. Allt är lif, ljus och harmoni, musik i ordets fulla betydelse, kärlekens renaste symfoni, utförd af mästare, direkt inspirerade af kärlekens Herre. Falla ned i stum tillbedjan måste jag, och då jag talar om dessa erfarenheter, är det, som om det fattades mig ett språk, ensamt passande för tolkningen af dessa himmelska ting.

Omedelbart hafva dessa himlar ifrån Herren sjelf det ljus, som till oss endast medelbart kan komma, och dock, hur lyckliga äro vi ej redan, närda af detta ljus. Likasom Moses måste sätta ett täckelse för sitt ansigte, då han skulle tala med Israels barn, så måste äfven vi ännu se Herren, som genom ett dunkelt glas — men vi se Honom, och fröjda oss åt Hans välgerningar, kännande honom i våra älskande hjertan, och aldrig mer skall synden bortskymma Honom för oss. Af min egen längtan till ljuset blir glaset allt mer genomskinligt, och slutligen skall äfven jag skåda Honom sådan Han är.

J m.

XXXVII.

För det goda, sanna och sköna offra dessa högt stående väsen sin hela tid, eller det, som på jordens språk så kallas. De flyga till en lägre verld, förande med sig sitt rena ljus, och blifva der, så länge de kunna gagna. Ifrån min ståndpunkt ser jag redan i dessa sändningar en stor nåd och ett medel till framåtskridande, som aldrig kan blifva tillbakavisadt af dem, som älska ljuset. Genom dessa arbeten i de lägre sfererna blifva de allt mer fria ifrån det, som kan hindra anden i hans flygt uppåt, och ju mer de kunna fördrifva mörkret, desto ljusare och mer strålände blifva de sjelfva.

Ofte ser jag här andar, som, beredande sig för sådana sändningar, taga undervisning af dem, som nått de högsta graderna af fullkomning. Dessa äro som ett slags profeter, iklädda långa hvita mantlar och med en strålande gloria omkring sina bildsköna hufvud. Midt ibland dem ser jag stundom en herrlig uppenbarelse, det är, som om sjelfva himmelen nedsänkte sig till dem, Christus. Han har oftast en krona på sitt hufvud, men dess spiror påminna om törnena. Sina händer har Han lagda öfver bröstet, och från hela gestalten utgår ett sken, förklarande omgifningen. De i hvita mantlar klädda profeterna låna ett klarare ljus från Honom, och jag förstår betydelsen deraf — de äro ju blott grenar i det sanna vinträdet och taga allt derifrån. Christus ser på dem med en kärlek, omöjlig att måla, och de böja sig för Honom, låtande sina hufvud välsignas till nya arbeten för Hans hjord. — Underbart är det att skåda, och det område, dit mina blickar så kunna intränga, öppnas för mig, endast genom den nåd, som gifver af sitt rika förråd, utan att vänta någonting tillbaka. Ack, ja! Jag ser mer och mer, att intet kan vinnas på annat sätt, och att äfven den fullkomligaste i Guds rike emottager utan förskyllan de rika håfvorna.

J m.

XXXVIII.

För att blifva uppfostrad för högre sferer måste anden taga undervisning af dem, som stå närmare det eviga ljuset, detta ljus, som i sig innesluter den sanning och kärlek, utan hvilka ingen kan inkomma i det aldra heligaste.

Guds rike är oändligt, och på de mest olika utvecklingsgrader stå de barn, som uppfostras der; skolorna äro således äfven mycket olika, fastän de andar, som der undervisa, alla äro långt framåtskridna. Det har varit en skön tid för mig, ty på samma gång vi lära oss att samvetsgrannt forska i vårt innersta väsen och der måste se så mycket, som ej kan behaga Gud, veta vi, att vi ännu endast äro små barn, och hafva en lång lärotid framför oss, samt stadfästas allt mer i tron på Hans oändliga kärlek och vissheten om ljusets makt öfver mörkret. Vi tro, att Christus är lefvande Guds Son, den klaraste strålen af Hans kärlek, som tog mensklig form för att frälsa det, som förtappadt var, den urbild, som de fallna barnen glömt, men som Gud i tidens fullbordan nedsände till jorden. Han sitter på Fadrens högra hand och skall en gång segrande återföra alla de fallna barnen till Honom. Han är vår Konung och Öfversteprest, som beder för oss, men äfven vår broder, som af kärlek och frivilligt nedsteg till jorden, der vi-

sande hur en aldrig förkolnande kärlek låter sitt lif äfven för sina fiender. Christus är Fadrens åter-sken, men ej Fadren sjelf; denna sista lära finnes ej i den Heliga Skrift. Han lärde sina lärjungar att bedja till Hans och deras Fader, och när Han kämpade i Örtagården, bad Han ju Fadren, att om det vore möjligt, befria Honom från den bittra kal-ken. "Fadren är större än jag, och jag går bort till min Fader och eder Fader", sade Han. Såsom Han var ett med Fadren, skulle vi en gång blifva ett med Honom, grenar i det sanna vinträdet. Då Han bekände, att Fadren gjorde gerningarna i Ho-nom, visade Han oss, att den störste af alla him-melens och jordens söner var ödmjuk af hjertat och ej räknade för rof att Gudi jemlik vara. Han lät håna sig af dem, som förde Honom till en smädlig död, och bad slutligen för sina bödlar. Hans ångestrop på korset: "min Gud, min Gud, hvi hafver du öfvergifvit mig!" var en känsla af det mörker, som ännu måste hindra människorna att komma till ljuset. Men mäktigt inströmmade åter ljuset i Hans ande, och Han kunde säga: "det är full-komnad".

E e.

XXXIX.

Jag vistades länge i den krets, som närmast om-gifver jorden. Jag behöfde lära, och jag såg och

lärde af de mensklige förhållandena. Mången gång fick jag äfven hjälpa andra, som kommo alldeles oberedda till andeverlden.

Genom förståendet af sitt eget väsen måste anden först beredas till högre kunskap, och det kom en tid, då jag oupphörligt försänkte mig i mig sjelf, uppdragande i ljuset allt, som varit en stor orsak till lidande på jorden. Det fans så mycket slagg bland de guldkorn, som Gud nedlagt — allt måste tagas upp ur den djupa brunn, der anden liksom nedgräft det genom egenkärleken; och detta är ett svårt arbete.

Nu har jag hunnit ett lyckligare stadium af utveckling, och kärlekens Herre låter nytt vin i den nya flaskan.

Låten de vetandets korn, som nedlagts hos eder, vårdas väl. Forsken i edra egna andar och hemten upp i ljuset allt det slagg, som hindrar det goda utsädet att växa.

Från de ljusa verldar, som af eder varit så litet bemärkta, komma vi för att hemta eder till renare regioner. Förnuftet har mycket att invända emot de företeelser, som, aldeles nya för eder, nästan helt och hållet skola förändra edra åsichter om lifvet, och om andens eviga fortgående till ljus och sanning. Men när ödmjukheten fått rum hos eder, skolen I finna samma företeelser helt naturliga. Det, som andligt är, måste andligen dömas. Snart skolen I friare andas i det nya elementet, och lyck-

liga genom vissheten om lifvets fortfarande i renare sferer, skolen I allt mer lyfta eder till dem, så att, när döden kommer för att befria eder, I ej skolen inträda i ett främmande, men i ett redan känt land.

Ch.

1 Maj 1886.

XL.

Jag var drottning och af Gud begåfvad med sådana egenskaper, som kunnat göra mig till öfverbringarinna af välsignelser, men i stället lät jag högmod och ärelystnad fresta mig till öfvergifvande af den tro, för hvilken min fader hade stupat på slagfältet. Böjande knä för den jordiska ofelbarheten, förloerade jag slutligen all sann tro, blef fritänkare under sken af att tillhöra den allena saliggörande kyrkan, och när döden kom, trodde jag ej på en fortsättning.

Men jag vaknade och såg med förundran och äfven bäfvan omkring mig ett lif, rörligt och verkamt. Varelsor af det mest olika slag skyndade förbi mig i stor brådska och ibland dem väsen, lysande som stjernor af olika ordning och storlek. En af dessa igenkände jag genast, han böjde sig hastigt ned öfver mig, seende på mig med sorgsna ögon, och sade: "mitt barn, ännu får jag ej taga vård om dig, men hoppas på Guds kärlek och bed

Honom öppna ditt hjerta för det godas inflytande!
 Det lidande, som är oundgängligt, skall då rena dig
 och göra dig mottaglig för högre ljus. Farväl till
 dess! — — — — —

Jag började förstå min ställning, såg att in-
 genting kunde hafva betydelse för mig, som ej öpp-
 nade mina ögon för andens eviga mål: fullkomning,
 och jag blef ett litet okunnigt skolbarn — jag,
 som på jorden satt min ära uti att anses som en
 af dess lärdaste qvinnor.

Jag fördes ofta tillbaka till jorden genom
 de aggande minnen, som följt mig derifrån, och
 småningom öppnades min syn för de många till-
 varor jag der genomlevvat, försänkt i syndens mör-
 ker och utan Gud.

Sedan jag länge så forskat i det förflutna och
 lärt mig att se min ovärdighet, ödmjukande mig
 under Guds mäktiga hand, fick jag känna Hans
 förbarmande kärlek, och den gode Herdens röst
 hördes i morgonväkten kalla det förvillade fåret.
 Jag kom småningom allt närmare, och då det blef
 mig sagdt, att jag ännu en gång måste prövas i
 jordens skola, tog jag med tacksamhet emot ett lif
 i helt andra förhållanden än mitt förutgående. —

Det är underligt att härifrån se de olika till-
 varorna, och hur Gud, i sin stora vishet, ledande
 följt det ovisa, stapplande barnet. Ofta lät Han det

frestas och falla, men äfven detta var nödvändigt, emedan det annars lätt åter kunnat inkomma på den högmodets breda väg, der det så länge trott sig kunna undvara sin kärleksrike Faders hjälp.

Ödmjukheten är den hand, med hvilken den fallna menniskoanden måste åter emottaga de egenskaper han bortslösat i främmande land, och när denna hand utsträckes, läggas de så kärleksfullt deruti. Men ännu finnas svåra frestelser och prof att genomgå, ty Fadren vill derigenom bereda sitt barn till mottagande af än större gåfvor. Derföre låter Han det i materiens verld genom lidande och försakelse stärkas i sin längtan till Fadershuset och slutligen sätter Han sin tjenare öfver mycket.

Dottern har nu ej endast återfunnit sin himmelske Fader, men äfven den, som på jorden ville uppfostra henne till en ädel qvinna och till det lands moder, som han så högt älskade. Han lofvade att taga vård om mig, då han såg mig fallen och utan tro — nu har det varit han, som undervisat och ledt mig framåt mot det sköna ljus, som utstrålar från skapelsens upphof och medelpunkt, den lifgivande kärlek, som ej låter döden beherska sin skapelse, men som låter allt uppstå igen, ända ifrån det lilla grässtrået till den i synden döde anden. Ty döden är en sömn, der uppvaknandet förr eller senare måste komma. Längre har anden sofvit syndens djupa sömn och derunder drömt vilda, ohyggliga drömmar. Yrvaken vet han ej ännu, om hans lif

är dröm eller verklighet; han ser ljuset skymta, men mörkret har ej vikit undan och han drages ofta tillbaka till sömnens rike, till dess att ljuset blifvit starkare och han blir fullt vaken.

Nu farväl! Gud har tillåtit mig att föra till det land, som jag en gång otacksamt och lättsinigt öfvergaf, en liten ljusglint från andens rike.

Ch a.

XLI.

Utgrundlig och för alla skapade varelser likaväl i kärlek och nåd förnimbar, har Gud låtit menniskorna i frihet utveckla sig. Denna utveckling har skenbart gått mycket långsamt, betraktad från eder synpunkt. — Men betänken, att denna jord är en försoningsort, der en ständig omsättning af andar pågår, och att derföre tiderna varit så olika i verldshistorien.

Sorgen öfver människoslägtets försämring är derföre ej så berättigad, som den kan synas. De folk, som kommit långt i kultur, äro ej alltid de mest framätskridna; ofta låter deremot denna kultur dem glömma deras beroende af en allsmäktig Gud, och högmodet låter dem så vanslägtas, att de, som andar, måste flytta längre ned på utvecklingsstegen. Samma fall, som historien om Eden och kunskapens träd förtäljer, förnyas ständigt, ända

till dess anden får sina ögon öppna för sitt rätta mål: likheten med Kristus.

När de strider komma, som skola straffa denna tids folk för synd och orättfärdighet, skolen I ej förtvifva om menskligheten — Gud har i sina händer styret, och de skaror af säningsmän, som nu göra sig redo att verka på jorden, stå så nära, att endast en vink ofvanifrån skall låta deras arbete börja.

Allt går framåt mot det eviga ljuset, fastän stundom syndens mörker öfvertäcker jorden. Styren kurs mot detta ljus I, som redan känt saligheten deraf, och arbeten flitigt på eder helgelse. Snart skolen I utan att tveka låta eder begagnas som verktyg. — Blifven trofasta och låten världens furste ej draga eder bort från den smala väg, der tyst och saktmodig kärleken framgår, helande alla sår och lockande förvillade får tillbaka till herberget.

J m.

XLII.

Med Guds hjälp skola människorna kunna genomgå den tid af svåra frestelser, som är i annalkande. Det är visserligen mörkrets furste, somleder sig till den sista stora striden emot ljusets här, och tron skall hårdt prövas, så att äfven de utvalda skola vackla. Men ej mörkret allena, äfven

ljuset skall närma sig jorden, och då detta kommit så nära, att det största antalet blifvit det varse, skall mörkret trängas tillbaka och få allt mindre makt öfver jordens barn.

Christus såg en gång satan falla som en ljungeld från himmelen. Det ondas välde hade redan blifvit osäkert genom Hans menniskoblifvande, och från de besatta hördes de onda andarne tala om de plågor de kände vid Hans annalkande; Han måste förbjuda dem att tala om Honom, och då menniskorna sågo Hans makt, förfärades många. De stodo på en så låg utvecklingsgrad, att de ej förmådde se det sanna ljus, som kommit i verlden, och gömde sig för Honom eller bådo Honom vika bort från deras landsändar.

Framför eder ligger en tid, då äfven samma företeelser skola visa sig. Många skola äfven nu, skygga för ljuset, draga sig undan, hellre tagande den föda, som är svagare och af den natur, att den ej allt för mycket stör deras ro. De hafva af Kristus gjort en syndatjenare, som ej allenast måste bära alla deras brister, men äfven fritaga dem från det arbete, som de tro sig kunna genom Honom undvika. Ack! hur bedräglig blir icke deras ro. De hafva glömt, att Kristus uppmanat dem till strid emot det onda, både inom och utom dem, och då de komma till andeverlden, skola de förr eller sednare se, hur fåfängt deras lif försvunnit, och hur

deras dyrkan varit en egoistisk känslöstämning utan frukt för anden.

Christus uppmanar sina lärjungar att följa Honom i frestelser och faror; ej skola de efter ett kort jordelif sysslolösa njuta af Hans seger — nej, de skola med Honom fortfarande kämpa för sanning och ljus, aldrig tänkande på sig sjelfva, men offerande det käraste de ega i Hans tjänst.

Af många motsatta element är menniskoanden sammansatt. Fallet lät honom i sig upptaga inflytelser, fiendtliga mot hans första rena innehåll, derföre måste han ännu så mycket strida och lida. Farligt är att tro sig fri från frestelserna; ständigt måsten I vara på eder vakt, ihogkommande Christi varning: "när den orene anden lemnat en människa, går han omkring tagande med sig andar, som äro ändå starkare, och återvänder så till den boning, han finner fejad eller fullt säker".

Som det onda kan äfven det goda få makt öfver människohjertat. Men detta måste då vara så beskaffadt, att det kan ödmjukt emottaga, ej litande på egen förtjenst. Det måste städse hålla sig väl bevaradt från orena tankar, söka det högre lifvet och aldrig sätta sig på den förnämsta platsen vid gästabudet, men långt ned, anseende sig som den förnämsta bland syndare. Kommen alltid ihog Herrens ord: "det är ej de friska, som behöfva läkare, men de sjuka", och ställen edert lif så, att oförgängliga skatter först sökas.

Af de flesta betraktas det dagliga arbetet som ett slags trälaktig sysselsättning, nödvändig för kroppens behof, men som de gerna skulle bortkasta, om de på annat sätt kunde få det behöfliga. De se saken skeft. Arbetet kan adlas genom andens förmåga att använda det i sin tjenst, och då blir intet slags arbete utan sitt rika innehåll. Tro ej, att under dina strängaste arbetstimmar din ande förlorar en enda af sina högre förmågor.

Alla ären I Christi lemmar, och skolen styras af Honom, som är kraften och saften. Försöken att så inrätta edert lif, att I alltid ägen någon tid öfrig för betraktandet af Guds ord. Det är sant, att då menniskan glömmet detta, sjunker hon småningom ned i en lättja, som är farligare än kroppens; anden blir allt mer oförmögen att taga emot de högre intrycken, och slutligen växer stoffet öfver hans vingar, så att han blir tung och orörlig. Varen alltid färdiga att begagna edra fristunder till andens öfvande i himmelska sträfvanden, och I skolen draga till eder ljusa och kärleksfulla andar, hvilka med fröjd skola gifva eder det rena guldets, och göra eder allt lyckligare i vissheten om Guds nåd i Christo Jesu.

V.....s.

Den 24 April 1884.

XLIII.

Den Heliga Skrift är af ett ursprung, som ej ännu människorna vilja erkänna. Sanningen kan bevaras, då Herren vill det, i många olika käril, men ändock förblifva oförfalskad.

De Evangelier, som nu finnas, äro ej tillkomna då Jesu lärjungar lefde och verkade, men de äro skrifna under inflytandet af deras andar. De aldra första urkunderna ligga begrafna under för länge sedan förstörda städer och äro bevarade till en kommande tids forskning. Emedlertid kunnen I, som nu söken, lätt se, att det väsendtliga af Skriften bibehållit sanningens prägel. Berättelserna om Jesu lif och de underverk Han genom sin Gudomliga natur var mäktig att göra, äro desamma, som funnos i de ursprungliga skrifterna, med några få instuckna tillägg, hvilka visserligen kunnat gifva anledning till kyrkliga ceremonier och bruk, som Christus aldrig förordnat, men som, genom mensklighetens ännu låga ståndpunkt, äfven fått göra tjänst åt sanningen. Christus fordrade ej af sina lärjungar någon systematiskt uppställd tro, Han ville endast, att de skulle sjelfva vara ringa tjenare, försakande de sinliga njutningar, som hindra anden att lyfta sig ur stoftet. De skulle förkunna, att Guds rike var kommet hardt när, lära människorna att först

af allt söka detta rike och att älska nästan som sig sjelfva.

Det är ofta endast den yttre formen, som åstadkommer skarpa tvister emellan de Christna af alla bekännelser. Kärleken har förkolnat, derföre kunna de så glömma deras Herres och Mästares förnämsta bud. Det behöfves inom kyrkorna en lifgivande fläkt, och denna susar redan i många troende hjertan, der väckande ett varmare lif. Från de sferer, som hunnit långt i fullkomning, nedstiga hela skaror af sändebud till jordens barn; de stå dem redan helt nära, men tvifvel och fruktan hindra dem ännu att arbeta så, som de önska. Endast få äro de, som rätt fatta de högre andarnes kärleksfulla afsigt med deras arbete, och de flesta medier äro omogna. Starka rörelser skola dock verkas, i det att säningsmännen, ehuru obemärkta af menniskorna, skola utströ himmelska sädeskorn i deras hjertan, och samlande Christi rätta bekännare i små öfver hela jorden fördelade hopar, skola de åstadkomma en hastigare skörd för Guds rike. Många skola komma från östan och vestan och sitta till bords i detta rike. Det rent christliga lifvet är det, som nu fattas församlingarna. De finnas, som visserligen mycket ifra för att vinna själar, men de göra det ovist och ofördragsamt, endast sträfvande att forma dem efter sitt eget inskränkta begrepp om Gud och hans Son. Många fara kring land och haf för att göra proselyter, men de göra dem till hel-

vetets barn, låtande dem af Christus göra en syndatjenare och glömmande att lära dem helgelsens svåra arbete.

Eon.

XLIV.

Sen på den lilla från berget nedspringande vattenstrålen, hur den allt hastigare banar sig väg. Af träd och framskjutande klippor hejdas den stundom i sitt lopp, men blott för att med större hastighet skynda framåt, till dess den slutligen nedfaller i den grönskande dalen, gifvande näring åt de skönaste blommor.

Så är det äfven med den sanna utvecklingen. Den hejdas ofta af den hårda klippan: mensklighetens högmod, eller af det rotlösa träd, som kallas vetande. Men genom alla hinder går sanningen fram, och till de ödmjukt sökande kommer hon, gifvande dem salig visshet, och tro på deras eviga framtid.

Sorgen måste ännu sarga de stackars jorderbarnens hjertan — hon är en ropandes röst i öknen. Men de stora hvälfningarna med all deras fasa och förbistring skola blifva förebud till skönare tider.

V s.

XLV.

Öfver stora mörka slätter ser jag en ensam rytare hasta. Han andas tungt, och oroligt spejar han omkring sig. Arme flykting! han har lemnat sitt fosterland; för det tillkommande fruktar han, och det närvarande låter honom lida förfärliga qval. Se, hur han genom storm och regn rusar fram i vildaste fart!

Det är den fallna menniskoanden, som jagades ut från sitt paradys, hans rätta fosterland. Förföljd af sina samvetsförebåelser, fruktar han, och skyndar till nya synder, troende sig så i ett rus af njutningar kunna glömma sina qval. Det tillkommande är honom obekant och från den himmel, som hvälfver sig öfver hans hufvud, faller ingen solstråle på hans mörka väg.

Men slutligen kommer han till ett bråddjup, der han måste hejda sig. Med fasa ser han, hvartlän hans synd fört honom, och han stannar, seende sig om efter en högre hjälp.

Detta är hvarje andes historia, och äfven I hafven genomgått samma erfarenhet. Varen derföre kärleksfulla och dömen ej andra — kommen i hog att I sjelfva stått på samma utvecklingsgrad, och att många de yttersta varda de främsta.

C s.

XLVI.

Ett förflutet lif ligger bakom mig, och det har gått mig som så många andra. Jag står här, vändande och oviss, har intet att framlägga inför egen- domsherren och måste med blygsel erkänna, att jag varit en onyttig tjenare.

Efter stormen har det blifvit lugnare i min ande, men det är ett lugn, som ej kan ega bestånd, emedan det skall gifvas mig allt klarare blick öfver det förflutna, och då måste strid och ånger komma.

Allsmäktig är Gud, Han gör för sina barn allt, och derföre skall äfven jag en gång komma till frid och salighet — men långa vägsträckor ligga ännu framför mig, och fördoldt af töcken är det ljusa landet.

.....

XLVII.

Jag var en mördare och led mitt straff derför på jorden. Sedan har jag varit fängslad här, till dess att ångern gjorde mig fri. Nu har jag kommit ett stycke framåt, fastän det är mig omöjligt att öfverskrida den af mina lärare utstakade gränsen. Litet förstod jag livets ändamål, och intet hade jag fått lära, som gör människan benägen för högre fram-

steg. Det förläts mig derföre mycket. Men när anden vaknar upp från den tunga sömn, i hvilken förutgående tillvarors synder försänkt honom, får allt ett annat utseende. Då blir det, som förr såg obetydligt ut, förvandladt till skyhöga berg, bortskymmande utsigten till de renare sfererna, och han känner sig som ett stackars förvilladt får, ej mer hittande vägen till herberget. Christus, den gode Herden, skickar det då så, att fåret kan inkomma på en väg, der det blir möjligt; Han tröttnar aldrig i sitt sökande, och nu har jag fått komma så nära, att jag känner längtan dit. Det är skönt att hafva kommit så långt, och det förflutnas förvillelser skola nu ej mer förskräcka, men lära mig.

G . . . e.

XLVIII.

Jag var en stor synderska, hade gjort min kropp till ett orent käril, och gaf derföre hela min själ åt den onda andeverld, som låter begärelsen afla synden för att sedan göra oss till dödens offer.

Min syster tjusade genom sin skönhet och sitt konstnärskap. Jag var en lägre natur, som gjorde synden af lust dertill. Hon frestades och föll äfven, men hennes hjerta blef ej så besmittadt, att det ej kunde snart genom ångrens bad renas. Jag var äldre och hade kunnat skydda henne, om jag ej

varit så usel och förderfvad. Hon var förförd och vilseledd, men det fans dock äkta guld ibland slagget. Så var det ej med mig, derföre fick jag svårt känna min nakenhet och brist, när döden tog bort bindeln från mina ögon. Hu! hvilka qval, och hvilken ensamhet. Öde och mörk var min väg, och då det började dagas, ökades mina qval, emedan ljuset plågade mig med upptäckten af de stora brott jag begått.

Allt, som fått lif af Fadren, får dock återkomma till Honom; och nu, sedan jag insett min uselhet, får jag lemna mitt fängelse och komma till en skola. H

XLIX.

Genom farliga stormar har min ande kommit till en strand, der stenarne stå som förhindrande jättar. Jag ser hela trakter, som äro öde, och intet väsen synes, annat än foglar, svarta som natten.

Af sanningen fick jag ej se mycket på jorden, och det jag såg, bortskymdes af passionernas stormar. De skummande vågorna kastade mig hit och dit, till dess jag slutligen blef redlös uppkastad på det andra lifvets strand, utmattad och eländig.

Ösande ur usla brunnar har jag gjort dem, som stodo mig nära, mycken sorg. Förlåten mig, och glömmen den förlorade sonen. W.

L.

Jag var en fattig yngling, som genom arbete bringade mig upp till vetenskapens höjder. Men i samma mån, som kunskapen ökades, bortdog den tro, som likt en lysande fackla skall leda oss genom jordedalen. Först gjorde ärelystnaden sitt verk, sedan kom högmod och otro. Den i verdens ögon ofelbare mannen trodde endast på egen kraft och slutligen förvisade han religionen till slägtets vagg, och den fullvuxne skulle gå utan det Guddomliga ljuset fram till vetenskapens höga palats, der vinnande en ovansklig krona. Under vägen dit lockade jag med min vältalighet många att följa mig, och då slutligen midt under mitt triumftåg döden skördade mig, blef ljuset till mörker, och blind satt jag der, grubblande öfver detta oväntade slut.

Snart märkte jag, att någonting liksom gnagde mig, och en underlig känsla grep mig. Jag tyckte mig vara den Prometheus, hvilkens inre tärdes af den roflystna gamen, och till slut blef det så tomt i min ande, att intet kunde kännas, som tillhörde mig. Då, blottad på alla inbillade egenskaper, sjönk jag tillsammans tillintetgjord. Sedan detta tillstånd länge varat, kom en gestalt till mig, sägande: Stå upp, och frukta icke, ditt högmod har förtärts af sjelfkännedomens gam, och, blottad på allt, skall du småningom få ett annat innehåll. Nytt vin skall

gjutas i den nya flaskan, och Gud skall återgifva dig den barnsliga tro, som du så mycket föraktat. De menniskor, som du förvillade, skola länge stå framför dig, anklagande, men du måste se deras qual för att bättre inse och ångra din skuld.

På denna punkt stod jag, då jag sednast talade med eder. Nu har jag ånkrat och afbedt min skuld, och tackar Gud, som gör mig åter till sin egendom.

C.

1885.

LI.

Jag hade lemnat min själ åt förförelser af alla slag, och kroppen lydde allt för villigt. Det kom en tid, då ingen Gud fans för mig, och då jag kastade mig från det ena syndaruset till det andra, ändock aldrig tillfredsstäld. Flydd var min ungdom, intet verkligt lif fans hos mig, och i medelåldern blef jag en förbannelse för de unge, som kommo i min väg. Tron på lifvet efter döden förkastade jag af fruktan för en efterräkning, och nöjet var min Gud. Stackars förvillade man! du såg ej hur nära slutet var — det träffade mig så hastigt, att jag ej hann tänka, och då jag uppvaknade här, såg jag hur min kropp med ståt bars till grafven, och hur vännerna sörjde lefnadsbrodren, som hade samlat dem omkring sig till glada gästabud. Vid anblicken af det förflutnas brist på allvar, greps jag af en förskräckelse,

som gjorde mig ur stånd att röra mig. Sedan samlades omkring mig åtskilliga för detta vänner, som ännu jordbundna, sökte trösta mig med, att deras lif nästan var detsamma som på jorden. Men en oemotståndlig afsmak lät mig rygga tillbaka, och jag satt stilla, väntande på någon annan hjälp. Snart såg jag en gestalt, omfluten af ljus, nalkas — det var en qvinna, som jag på jorden offrat för mina lustar, och som jag älskat så mycket det var mig möjligt. Hon såg in i mitt innersta väsen och sade sedan: "ännu finnes en liten gnista kvar af det ljus, som du bortkastat i verdens brokiga marknad, kom med mig och tro, att den Gud, du förnekade, ser till dig i kärlek. Framför oss såg jag nu en smal stig öppna sig, och, ledd vid handen som ett barn, ankom jag till ett slags hem för förirrade jordebarn, der de få lära sig att med ånger se tillbaka på sitt lif och beredas för en skola. I denna är jag nu, och det är med hopp om ett ljusare lif jag uppfostras till en ny tillvaro på jorden. Snart skall denna blifva hemsökt af stora lidanden, och när jag säger ett ljusare lif, menar jag ej ett lif fritt från sorg och vedermöda, men ett mer verkligt och allvarligt. Bedjen för mig.

B.

LII.

Sjelfmordet är ett stort och olycksbringande misstag. Det är ett brott mot Skaparen, som ensam har rätt till att återtaga det lif, Han sjelf gifvit.

Starka äro de osynliga trådar, som binda anden vid hans jordiska omhölje, och när de våldsamt sönderslitas, blir han ännu länge genom en underlig förnimmelse fjettrad vid jorden.

Farligt är derföre, att låta sorg och lidande fresta sig till rymning från kroppens fängelse, och de prof, anden vill undgå, förnyas nästan alltid i en följande tillvaro. *Eon.*

Då jag beslöt mitt lifs förkortande hade jag länge kämpat emot frestelsen dertill, ty kärleken till lifvet var stark, och jag var i min mannaålder. Rufvandet på en sådan tanke föder till slut ett slags vansinne, och menniskan lyder tyvärr den röst, som lik ett ohyggligt spöke följer henne.

Jag hade offrat på verdens altare mina bästa krafter, hade varit ärad och uppburen af mina medmenniskor, men när lyckans stjerna gömde sig i misräkningarnas moln, blef jag förtviflad, glömde, att Gud genom dessa moln ville visa mig min egen svaghet och felbarhet, och att verden ej skulle vara den enda skådeplatsen för min utveckling.

Det kändes förunderligt att här vakna till medvetande, och att se det skedda med andens ögon. Olycklig, och seende mina närmaste äfven i förtviflan, gjorde jag ett bemödande att komma tillbaka i kroppen, men såg snart, att detta var omöjligt, och allt klarare måste jag se mitt stora misstag.

Jag har vistats i en krets, helt nära de jordiska förhållandena, som jag kunde se nästan ännu tydligare, än då jag lefde midt ibland dem; och länge vandrade jag så fasthållen deraf, och ej ägande förmåga att lyfta mig. Det kändes, som om jag med starka band varit fästad vid den materia, som jag så våldsamt lemnat, och endast någon gång kommo aningar om ett högre mer andligt lif.

Eon skall tillägga några ord. Den man, som nu talat, hade kunnat göra sitt jordelif gagnande för många, han hade fått stora gåfvor, men förslösade dem i verdens hvimmel, lysande der med de brokiga fjädrar, som hans fåfänga framkallat, och som gjorde honom allt för lätt, då hans handlingar skulle läggas på den Eviges vågskål. Han blef en verdens träl och förlorade därför den andens frihet, som låter de rätta vingarna växa. Snart blef han äfven guldets dyrkare; och när denna gud genom misslyckade företag vek bort från honom, gjorde han slut på sin jordiska tillvaro, troende, att allt skulle gömmas och glömmas med hans i mullen nedgräfd kropp.

O! om människorna visste, hvilka qual vänta sjelfmördaren — de skulle då med mer ödmjukhet bära följderna af sina begångna dårsaker och brott och hellre på jorden försona dem.

Sjelfmordet kan stundom hafva en ursäkt i sinnessjukdom eller förvirring, men innerst är det dock bristen på tro, som förorsakat det.

Det tillhör ej människorna att döma hvarandra, men gören allt hvad I kunnen för att gifva sjelfmordet dess rätta betydelse som synd.

Eon.

1886.

LIII.

Där Christus lofvade den botfärdige röfvaren paradiset, hade Han med sin djupa blick nedträngt i hans hjerta, och der sett, hur nära han, oaktadt sina synder, stod det ljusa område, der anden drages allt starkare till sitt mål. Han hade blifvit frestad och hade fallit djupt i den tillvaro, som vid dess slut bringade honom i Christi närhet, men den ödmjuka bekännelsen, att han endast led, hvad han förtjenat genom sina synder, öppnade vägen för honom till den andeverld, som, till åtskillnad från Gehenna, kallas paradiset, och som först besöktes af Christus.

Röfvaren hade i människors ögon fallit djupt, men för Christus stod han i sin ödmjukhet högre än de många, som varit i nära beröring med Honom,

och ändå ej velat lyssna till det lifsens ord Han förkunnat.

Så är det äfven, när andarne komma från jorden, och här skola anvisas sina platser. Det kan ibland gifvas brottslingen en bättre, än den i verdens ögon rättfärdige. Det är ej endast efter det senaste lifvets handlingar han dömes, men efter de frestelser och prof han haft att genomgå.

Eon.

LIV.

1883.

Allt måste slutligen återkomma till det rena urljus, hvarifrån det en gång utgick. För de fleste har vandringen varit lång och mödosam, men så snart anden ser detta ljus hägra vid horisonten, tager han det till sin ledstjerna, och likt de vise från Österlanden skall han slutligen finna stjernan ståndande öfver det herberge, der det himmelska barnet födes; detta barn, som hos alla en gång skall tillväxa i ålder och visdom, till dess det kan så älska, att intet offer blir det för stort.

Midt ibland de sferer, som i så stor mängd finnas på den del af himlahalvvet I kallen vintergatan, strålar den andliga sol, om hvilken de lärde ännu ingenting veta. Denna sol är den starka magnet, som uppehåller alla de lysande himlakropparna. Utan denna skulle de andra solarna vara mörka

och döda, ur stånd att lysa och värma de planeter, som kretsas omkring dem. I den andliga kraft- och ljuskällans omedelbara närhet ligga de Guds boningar, som stå högst i andlig utveckling, och der de väsen, som I kallen englar, hafva sina hem. Der finnes ej mer en skymt af orenhet eller brytande mot de eviga lagarna, och det skall blifva dessa saliga andars lott att från synd och mörker befria de sfärer, till hvilka nu deras oförgängliga hem närmas genom den etherströmning, som utkastas till de lägre regionerna af verldsrymden.

Ö g.

1880.

LV.

Med blanka sköldar och starka vapen skola alla Guds tjenare deltaga i den sista striden emellan ljus och mörker. Deras rustningar äro sammansatta af den gudomliga vishet och kraft, som de hemta från Herren, det lefvande Ordet, Han, som är deras anförare i striden. Sanningens blanka sköld hålla de emot lögnens hvassa pilar, och då dessa tränga sig in i deras täta led, försvagas den giftiga udden.

På jorden skall striden rasa — från alla trakter skola stridsmännen samla sig, och det mörka läger, som der skall omintetgöras af ljusets kämpar, skall uppbjuda hela sin kraft att hindra det

segrande ljuset att nedtränga till jordens barn. Af blod och eld skall det stackars förvillade släktet renas till kommande stora framsteg, och midt ibland de stridande skola ljusets härar, osynliga för menniskornas af synden förtäckta ögon, med sina blanka sköldar skydda dem, som äro tecknade med Guds insegel.

En Skyddsande.

1885.

LVI.

Midt i en stor sol syntes ett kors, tecknande sig som guld emot det hvita ljuset. Korset utvidgades småningom, till dess att det nästan skylde solen; då kommo derifrån strålar af de mest olika och lysande färger, hvilka slutligen bildade en fullkomlig färgskala. Så småningom började färgerna att blanda sig med hvarandra, och fullt harmoniska öfvergångar uppstodo. Då såg jag korset liksom smälta, och slutligen hade det gått upp i idel solglans. I denna såg jag snart ett tempel uppstå. Det hade torn, som reste sig i det oändliga, och i dess midt stod ett altare, på hvilket stod denna inskrift: "Guds kärlek och vishet uppfylla allt skapadt, och nu är ormen söndertrampad". Guds sanna tillbedjare kommo i stora skaror, från altaret utgick en flamma, som förtärde templets yttre form, och jag såg endast ljus, ett ljus så klart, att jag måste sluta mina ögon och blott helt kort betrakta det. Vet du hvad detta skulle betyda? Det var

uppfyllelsen af Christi profetia, de ord Han talade till den Samaritiska qvinnan.

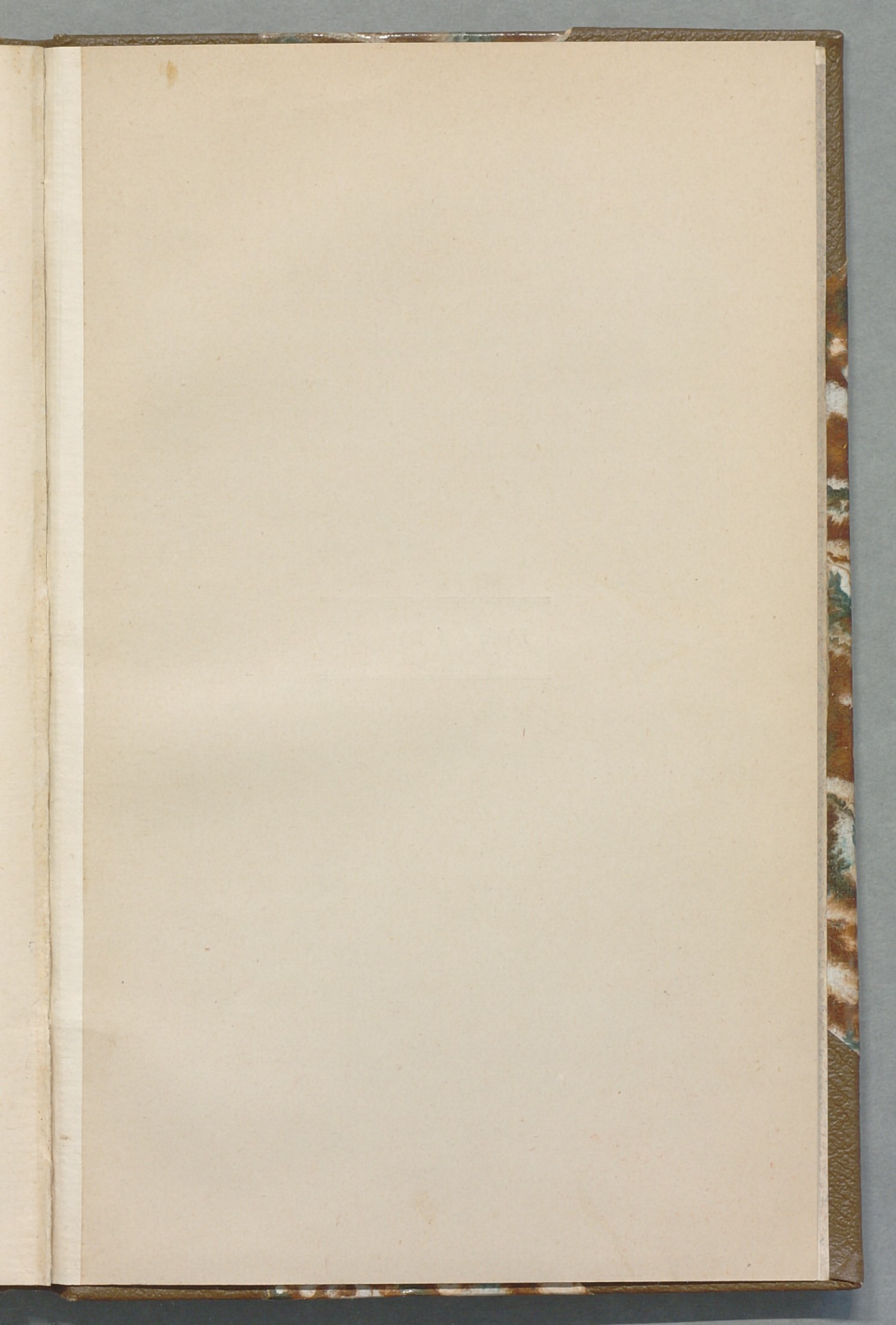
Främst ibland de skaror af sanna tillbedjare, som omgäfvö altaret, såg jag Christus sjelf, bärande en strålande krona, som Han ödmjukt nedlade derpå. Från Honom utgick en kraft, som gjorde alla de andra i stånd till att tala med nya tungor, och en himmelsk Pingstfest firades. Rundt omkring och öfver den otaliga skaran syntes millioner englar, sjungande Herrans lof; och det nya Jerusalem, som Johannes såg, stod aftecknadt mot en himmel så etherljus, att det minsta föremål syntes fristående.

E . . a.

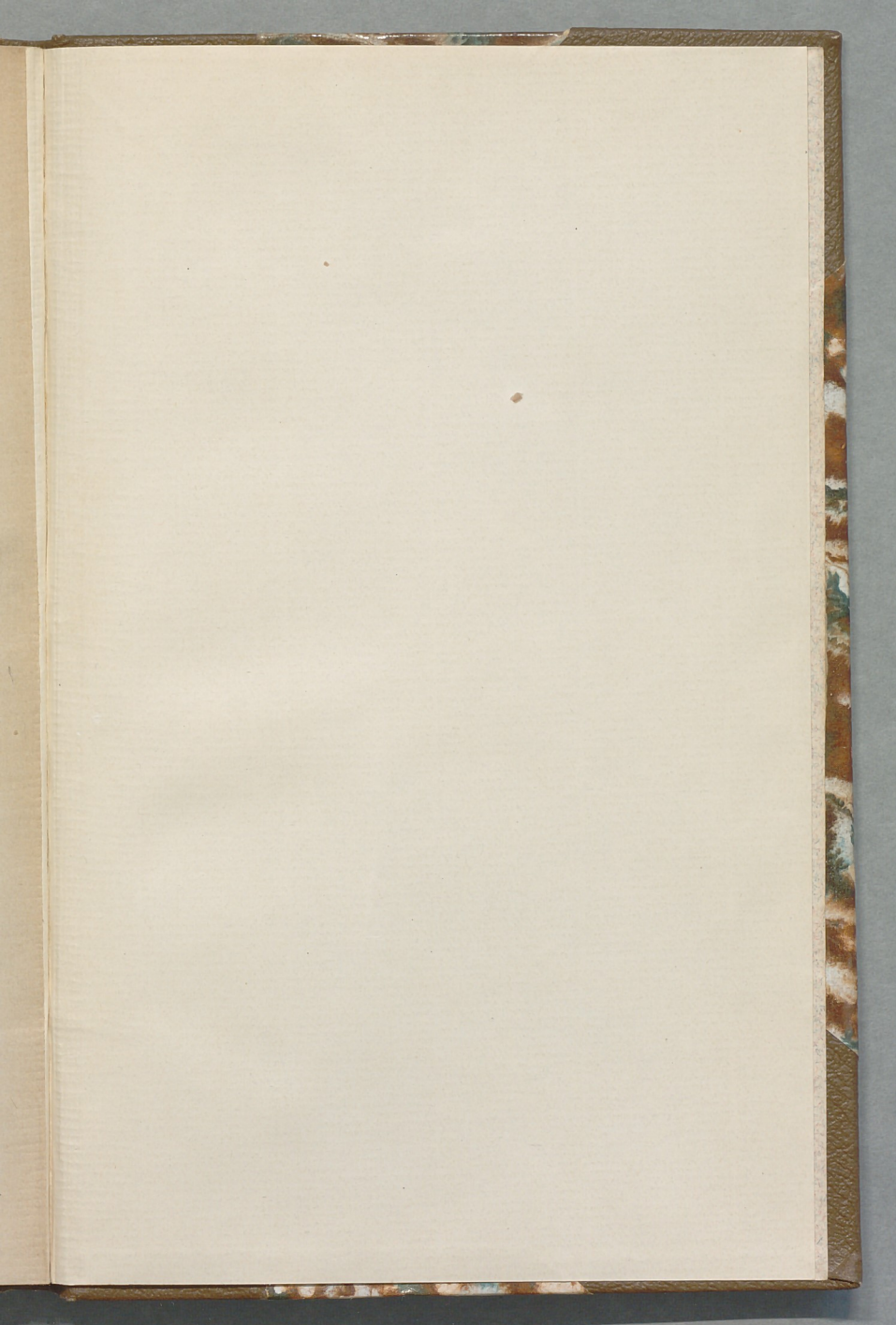
LVII.

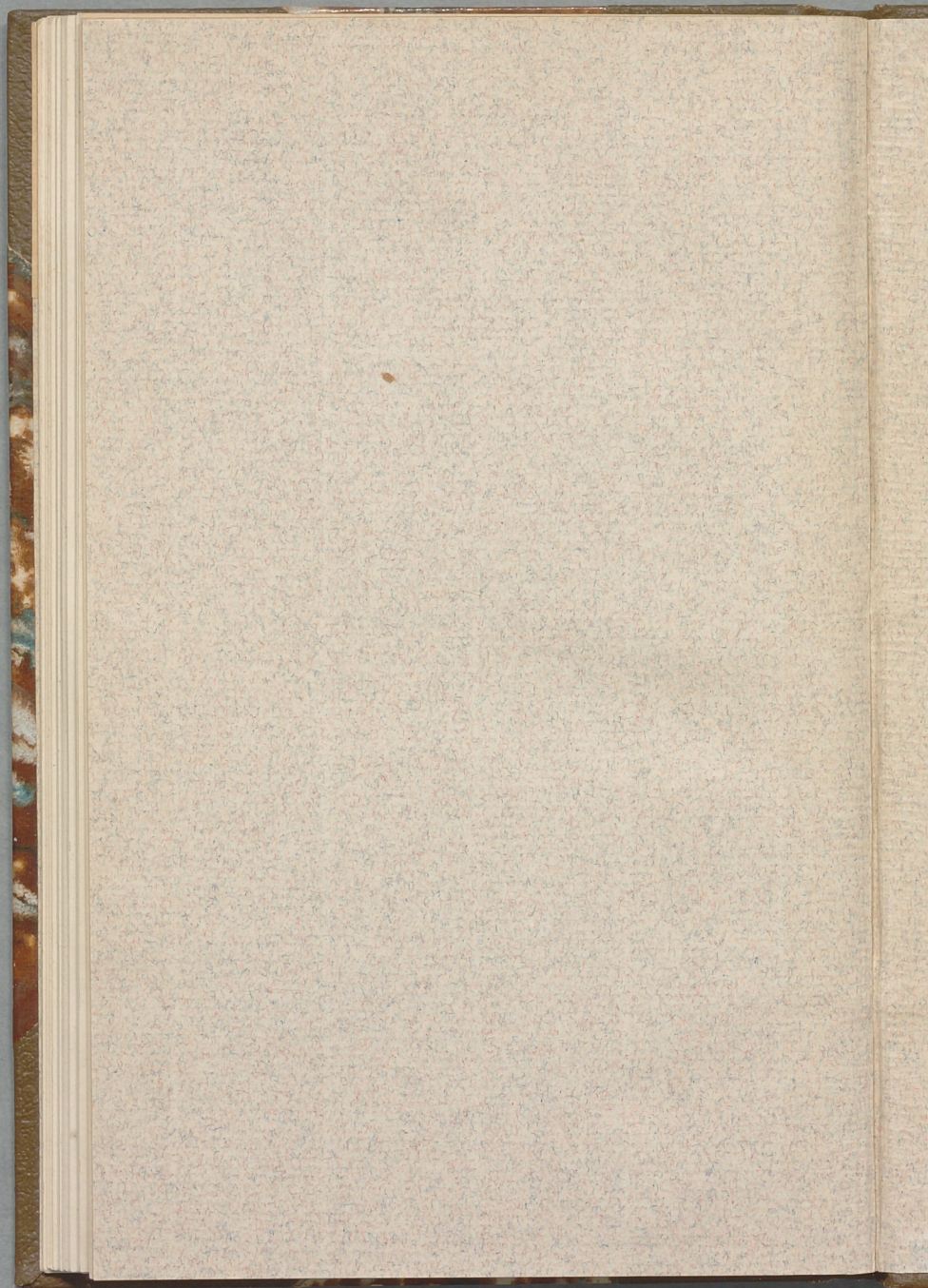
☉ förgänglig och fri går anden att bada sig i ljuset. Hans vingar heta kärlek och tro, och med dem höjer han sig allt närmare till det gudomliga urljuset.

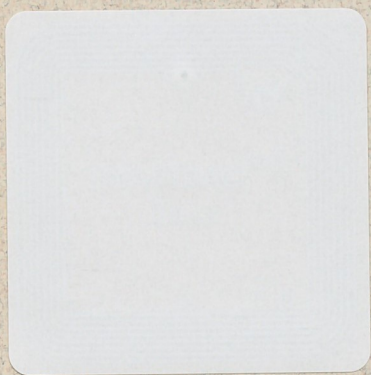
Gud drager allt skapadt till sig med en kraft, som slutligen måste segra. Fastän ofta mörker och synd hindra barnen att förnimma denna kraft, finnes den, görande sjelfva hindret till ett medel. Ty innerst hos den djupast fallna ande ligger en gnista, som, då den kan nås af den gudomliga kärleken, återtändes för att småningom blifva en klar låga, förtärande det slagg, som gömmer det rena guld.

Pris: 1 krona.

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 461 147

www.books2ebooks.eu